

๖๔๖.๔๐๔

พ ๒๗๒ ๗

การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

พรรณ กาญจนสุทธวิทย์

๒๙ ก.พ. ๒๕๓๑

เค้าโครงศิลปนิพนธ์

ศิลปะ ๔๐๐

เสนอต่อภาควิชาศิลปและวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร

165614

การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

โลกของแฟชั่นเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายไม่เคยหยุดนิ่ง เพราะขึ้นชื่อ
ว่าแฟชั่นย่อมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เนื่องจากแฟชั่นเป็นการแสดงออก
ทางศิลปะอย่างหนึ่งที่ใฝ่ร่างกายคนเป็นที่แสดง จึงต้องมีการปรับปรุงให้สวยงาม
เหมาะสมยิ่งขึ้นอยู่เสมอ ในปัจจุบันนักออกแบบเสื้อผ้ามีมาก การแข่งขันกัน
ในร้านเสื้อผ้านับวันก็ยิ่งท้าทาย นับเป็นผลกำไรของบรรดาลูกค้าผู้สวมใส่ ที่จะได้
เลือกสรร เสื้อผ้าอย่างพอใจและจุใจยิ่งขึ้น ลักษณะเศรษฐกิจ สังคมในปัจจุบันมี
ส่วนกำหนดให้คนหันมาสนใจที่จะหาซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปกันมากกว่าที่จะเสียเวลา
ไปเก็บคูน ทำเองเลือกหาแบบตัด เสียค่าตัดอีกต่างหาก รวมค่าใช้จ่ายแล้วสูง
กว่าซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปมาใส่ เพราะนอกจากจะคงอยู่ยากเสียเวลา บางครั้ง
ผลออกมาก็ไม่ถูกใจนัก

นักออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปต้องทำงานหนัก เพราะต้องสร้าง—
สรรผลงานจำนวนมาก งานออกแบบต้องถูกใจคนทั่วไป ไม่ใช่คนคนเดียว หรือ
กลุ่มเดียว ซึ่งส่วนนี้เองที่แตกต่างจากงานออกแบบเสื้อผ้าให้เฉพาะคน เพราะ
ถ้าสินค้าประสบความสำเร็จสามารถดึงดูดใจคนส่วนใหญ่ ก็จะมีผลกำไรออกมา
มากพอๆ โดยเฉพาะการออกแบบเสื้อผ้าให้กับกลุ่มวัยรุ่น ที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย
ของตลาด ดังนั้นหัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คงจะสามารถบอกถึงลักษณะการ
สร้างสรรค์งานออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปได้ดังนี้

ปัญหา

วัยรุ่นเป็นกลุ่มผู้บริโภคเสรีในการแต่งตัว และมักจะเป็นผู้นำแฟชั่น
อยู่เสมอ การออกแบบของเสื้อคอการพอบสนองของวัยรุ่น การคาดคะเนอาจ
ผิดพลาดได้ถ้าหากไม่มีการยอมรับในการออกแบบ ดังนั้นเรื่องของแบบจึงเป็นสิ่ง
สำคัญ และจำเป็นจะต้องคำนึงถึงในอันที่แรก

นักออกแบบมักคุ้นเคยสารพัดจากต่างประเทศที่แสดงให้เห็นถึงความ
เคลื่อนไหวของวงการแฟชั่นเป็นหลัก มักจะหลงลืมความนิยมจนไม่ค่อยมีจุดยืน
เป็นของตัวเอง บางทีหมอบแบบก็ลอกเลียนเหมือนสินค้าในต่างประเทศ

แล้วคนไทยก็ชื่นชอบสินค้าที่มีลักษณะนั้น แต่เมื่อสวมใส่แล้วจะไม่เหมาะสมกับรูปร่างของคนไทยเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้ อาจเป็นหัวกำหนดให้เกิดความเคลื่อนไหว ความเลื่อมความนิยมของแบบเร็วเกินไปใช้สวมใส่ไม่คุ้มค่า ค่าราคา แบบแปลก ๆ ส่วนใครที่ได้รับความสนใจก็จริง แต่คนส่วนใหญ่คิดว่าไม่กลาสวมใส่

การโฆษณา เริ่มเข้ามามีความสำคัญ และมีส่วนเกี่ยวข้องกับยอดขายเสื้อผ้าอย่างมาก ปัจจุบันถ้ามีโทรทัศน์ แพลกสະคຸກຄາ และสร้างความสนใจให้กับลูกค้าโดยยกการนำเสนอ ก็จะประสบความสำเร็จ เรื่องคุณภาพ ราคา เป็นส่วนที่ทุกคนจะคำนึงกันภายหลังมากกว่า

สมมติฐาน

1. สินค้าที่มีอยู่ในท้องตลาดส่วนมากจะเป็นแบบที่คัดลอกเลียนจากแบบที่ได้รับความนิยมจากต่างประเทศ ถ้าหากดีไซเนอร์ออกแบบที่ผิดไปจากความนิยมแล้ว อาจต้องเสียอย่างมาก แต่ตามแบบนั้นแปลกใหม่ เน้นความเป็นของตัวเองมากก็สามารถดึงดูดความสนใจได้
2. สินค้าที่อยู่ในความนิยมของตลาดทั้งข้อ 1. มักจะอยู่ได้ไม่นาน ดังนั้นแบบที่สร้างความสนใจได้ อาจจะเป็นเสื้อผ้าที่สามารถสวมใส่ได้ในระยะเวลาพอสมควร เช่น แบบจะกองดัดแปลงใส่ได้บ้าง ไม่น่าเบื่อเร็ว
3. เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ดี ควรจะสามารถสวมใส่ได้ไม่จำกัดไซส์ หรือขนาดจนเกินไป เช่น อาจใช้วัสดุที่เหมาะสม อาจใช้ผ้ายืด ซึ่งราคาถูกเหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจก่อนนี้

กระบวนการ

การรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาประวัติความเป็นมาของการออกแบบเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ตั้งแต่อดีตจนพัฒนามาเป็นแฟชั่น อย่างคร่าว ๆ
2. ศึกษาถึงกลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มวัยรุ่น ในด้านพฤติกรรมการโน้มน้าวในการสร้างสิ่งดึงดูดความสนใจ มาใช้กับการออกแบบ โดยประยุกต์ให้เหมาะสมกับความต้องการ

3. ศึกษาขั้นตอนในการออกแบบและการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป
4. ศึกษาถึงวัสดุ คุณสมบัติของผ้าที่จะนำมาใช้ โดยเน้นวัสดุที่ประหยัด และเหมาะสมกับความนิยมของตลาด ตลอดจนวัตถุดิบที่เกี่ยวข้องในกระบวนการ

วิธีการ

1. จากการศึกษาหาข้อมูลทางด้านการตลาด อาจได้จากการไปขอข้อมูลจากโรงงาน ทางร้าน หรือบริษัทที่เกี่ยวข้อง หรือจากการไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญโดยตรง
2. รวบรวมข้อมูลที่ได้อจากการศึกษาลักษณะและวิธีการออกแบบเสื้อผ้า ตลอดจนแนวโน้มของตลาด เข้ามารวมผสมผสานและประยุกต์ใช้กับการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปแล้ว ปฏิบัติงานจริงทั้งในการสร้างแบบ และปักเย็บจริง โดยเน้นเฉพาะเสื้อผ้าในเทศกาลของวัยรุ่นซึ่งกำลังเป็นที่นิยม และเป็นกลุ่มที่มียอดขายสูงอย่างน่าสนใจ
3. ใช้สื่อโฆษณา เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง ตามวิธีการโดยหารูปแบบ และแนวคิดที่จะมาเป็นส่วนเสริมสร้างทัศนคติ เช่น การฉายแบบ เพื่อช่วยเน้นทัศนคติที่น่าสนใจ อาจนำเสนอในรูปแบบของแผนผังเสนอสินค้า เป็นต้น

การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

พรรณ กาญจนสุทธิรักษ์

ศิลปนิพนธ์

ศิลป 400

เสนอต่อภาควิชาศิลปและวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร

บทคัดย่อ

การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ปัจจุบันตลาดของเสื้อผ้าสำเร็จรูปไทยเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วขึ้นทุกขณะ สิ่งที่สำคัญยิ่งหนึ่งก็คือ การออกแบบและผลิตสินค้า ที่จะเป็นตัวกำหนดความเปลี่ยนแปลงต่างๆ นั่นก็คือจุดสำคัญที่นำมาศึกษาและค้นคว้าในศิลปนิพนธ์ฉบับนี้

ขั้นตอนและกระบวนการศึกษา

1. สำรวจและรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับและเป็นความรู้ในเรื่องเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย เช่น

- ประวัติและความเป็นมาของแฟชั่น ทั้งในอดีตและปัจจุบันโดยสังเขป
- ชอบ-ชังของแฟชั่น ในแต่ละยุคสมัย เกี่ยวกับในความคิดอย่างไรบ้าง
- มลพิษของการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เช่น การเปลี่ยนแปลงที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมนั้นๆ

- ศูนย์กลางแห่งแฟชั่นของโลกซึ่งมีบทบาทสำคัญ กับทั่วโลกในด้านของความนิยม

- การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป ซึ่งเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับนักออกแบบ จึงมุ่งให้เห็นขั้นตอนในการทำงานตั้งแต่งานสเก็ตช์ และจากประสบการณ์ของนักออกแบบจริง ซึ่งดูได้จากบทสัมภาษณ์ที่นำมาประกอบ

- การผลิตสินค้าเสื้อผ้าสำเร็จรูป ที่เป็นอุตสาหกรรมมุ่งให้เห็นถึงขั้นตอนการทำงานในการผลิตจำนวนมากจำเป็นของงานกระบวนการต่างๆ เช่น การปั่นด้าย ย้อมสี การตัด การเย็บทวย เครื่องจักรที่มีประสิทธิภาพสูงตลอดจนความรู้เกี่ยวกับวัตถุดิบคือผ้า

- ศึกษาข้อมูลด้านจิตวิทยาและองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความสวยงาม อันจะเป็นสิ่งจูงใจให้เกิดกับตัวสินค้า เช่น เรื่องของสี ลวดลาย เนื้อผ้า ซึ่งมีผลกระทบต่อกำลังซื้อโดยตรง และนำไปสู่ความพึงพอใจในที่สุด

- บอกตัวอย่างบทความที่เป็นบทบาทของการถ่ายภาพแฟชั่นเสื้อผ้า ซึ่งเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่ง ที่มีมานานนับร้อยปี มีการพัฒนาทั้งทางความคิดสร้างสรรค์งาน และจะเห็นถึงพัฒนาการของนางแบบอีกด้วย

2. จากการศึกษาถึงข้อมูลซึ่งจะนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นรูปแบบของ
ตัวเอง ดังนั้นจึงต้องชี้แจงถึงวิธีการและขั้นตอนในการทำงาน

- การสังเกตแบบซึ่งจะเสนอภาพรวมของงานที่เหมือนจริงหรือที่เรียกว่า
" การตีโชน " แล้วจึงหาวัสดุที่จะนำมาใช้ เช่น ฝา ส่วนประกอบตกแตกจาก
นั้นก็นำไปเข้าขั้นตอนการผลิตหรือการตัดเย็บตัวจริงได้

- เมื่อได้ตัวสินค้า ซึ่งเป็นตัวอย่างแล้วก็ต้องมีการนำเสนอรูปแบบเพื่อหวังผล
ในด้านการดึงดูดความสนใจของผู้พบเห็น เพื่อการโฆษณาสินค้าโดยเฉพาะ จึงมี -
การถ่ายภาพจริง โดยใช้นางแบบเป็นนักแสดงให้น่าดูให้ถึงความสวยงาม ก็จะ
เห็นได้จากภาพถ่ายที่น่าเสนอไว้ในบทที่ 3 เรื่องกระบวนการ

สรุป

ก็จะเห็นได้ว่าอะไรก็แล้วแต่ หากจะเกิดขึ้นได้ก็เนื่องมาจากความเป็นมาของ
สิ่งที่ดำเนินอยู่เบื้องหลัง ซึ่งเป็นตัวกำหนดที่สำคัญ การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปก็
เช่นกัน กองวิชาความรู้ความชำนาญ โดยเฉพาะนี้มีรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ จะ
เห็นได้จากศิลปะนิพนธ์ฉบับนี้มีกระบวนการหลายขั้นตอน และจากการที่ผู้เขียนได้
ดำเนินการทำงานมาแล้วพบว่า มีปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการขาดความรู้
ความชำนาญดังกล่าวแล้วขอแนะนำให้มีความคาดหวังบ้าง ผลงานที่ได้อาจจะไม่สมบูรณ์
เท่าที่ควร จึงสรุปเป็นแนวทาง ข้อเสนอแนะอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากปัญหาที่เกิดขึ้น
จากกระบวนการทำงานไว้ในท้ายที่สุด

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิรุฬ ตั้งเจริญ)

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 บทนำ

ปัญหา

2

สมมุติฐาน

3

กระบวนการ

4

บทที่ 2 ข้อมูลต้นพื้น

ประวัติและความเป็นมาของแผ่นเลื้อน เลื้อนเครื่องแต่งกาย

6

ขอบเขตของแผ่น

7

มูลเหตุของการออกแบบ เลื้อนเครื่องแต่งกาย

8

ศูนย์แห่งแผ่น

10

การออกแบบ เลื้อนสำเร็จรูป

13

นักออกแบบกับประสบการณ์อาชีพ

19

การผลิต เลื้อนสำเร็จรูป

29

ความรู้เกี่ยวกับวัตถุดิบ

35

ข้อมูลด้านจิตวิทยาและองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความสุขงาม

40

ภาพฝันของแผ่น

46

บทที่ 3 กระบวนการ

วัสดุอุปกรณ์

59

กระบวนการ

62

บทที่ 4 ผลและสรุป

ปัญหาที่เกิดขึ้น

64

สรุปข้อเสนอแนะ

65

บรรณานุกรม

มทพ.

เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งของมนุษย์
 เกือบที่แล้วเสื้อผ้า เป็นเพียงเครื่องนุ่งห่มและให้ประโยชน์ในทางให้ความอบอุ่นแก่
 ร่างกายคนเท่านั้น แต่ปัจจุบัน ในสังคมของมนุษย์ที่ได้รับการพัฒนาแล้ว ความสำคัญ
 ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมิได้มีเพียงเท่านั้นอีกต่อไป และมีเรื่องของความสะอาด
 ในด้านประโยชน์ใช้สอย ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องความสะดวกสบาย ความสวยงาม เข
 มามีส่วนเกี่ยวข้องกับจึงได้เกิดมีการสร้างสรรค์และออกแบบเสื้อผ้าให้เหมาะสม
 กับความต้องการทั้งกายและใจ และสิ่งที่เป็นผลกระทบอีกด้านมาก็คือ เรื่องของ "แฟชั่น"

ถ้าหากเราเฝ้ามองย้อนกลับไปยังอดีตจะพบว่า โลกเฝ้ามองมีความเปลี่ยนแปลงในด้านแฟชั่นเครื่องแต่งกายอยู่เสมอ สมัยก่อนแฟชั่นอย่างหนึ่ง มักจะอยู่ในช่วงความนิยมเป็นระยะเวลายาวนาน บางทีก็ถึงศตวรรษกันทีเดียว ผิดกับสมัยนี้แฟชั่นไหนที่พัฒนาเร็วมาก ถึงในต่างประเทศ เขามั้แฟชั่นออกมาตามยุคของยุค ความนี้แต่งกันแบบนี้ ถัดไปอีกยุคก็ต้องการเสื่อมาเปลี่ยนกันใหม่ เร็วกว่า ต้องวิ่งตามแฟชั่นกันให้ทัน คงไม่มีใครอยากให้ตัวเองเป็นคนไม่ทันสมัยหรือทำอะไรแปลกไปกับคนอื่น ๆ ในสังคมส่วนใหญ่ บางครั้งการแต่งกายของคน ก็เพื่อแสดงฐานะของตนในสังคม ค่าใช้จ่ายของแต่ละคนส่วนใหญ่หมดไปกับการซื้อหาเสื่อ เครื่องแต่งกายให้ตัวเอง เช่นนี้แล้วธุรกิจเสื่อจึงเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว ตามเมืองใหญ่ ๆ เช่นกรุงเทพฯ ทุกวันนี้ มองไปทางไหนก็จะเห็นทางสรรพสินค้ามีร้านบูติก ห้องเสื่อต่าง ๆ เฝ้ามองขึ้นทุกที่ ยังมีสถานที่ซึ่งเป็นย่านธุรกิจเสื่อชาติที่คึกคักมาก เช่น บางลำพู ประตูน้ำ สวนจตุจักร และอื่น ๆ อีกมากมาย จึงเกิดการแข่งขันกันในการผลิต เพื่อให้สินค้าของตัวเอง มีคุณภาพทัดเทียมในท้องตลาด หรือนำมาสินค้านำเข้าให้ได

เนื่องจากผมมีความสนใจในเรื่องการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป
และก็เป็นคนหนึ่งที่เป็นผู้คิดค้นสินค้าขึ้นมาแล้ว เพราะคิดว่าการทำเสื้อผ้า
สำเร็จรูปในสะดวกทั้งในด้านการซื้อหา ประหยัดเวลา คุณค่ากว่าที่จะไปบริการ
ตามร้านตัดเสื้อ ดังนั้น ศิลปินหนึ่งคนนั้น จึงตั้งใจศึกษาถึงความเป็นมา การพัฒนา

ของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ตลอดจนงานการสร้างสรรค์งานออกแบบ ถึงขั้นคอนกรีต
ผลิตออกมาเป็นชิ้นสำเร็จสมบูรณ์ ซึ่งการทำงานโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกันคือ

1. ส่วนที่เป็นเนื้อหาซึ่งเป็นความรู้เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป
2. ส่วนของการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปและสร้างเป็นผลงานชิ้นจริง

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสินค้าเสื้อผ้าที่มีอยู่ในท้องตลาดนั้น ได้รับการออกแบบมาจากผู้ที่ขาดความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นของตัวเอง แบบส่วนใหญ่มักจะลอกเลียนแบบมาจากในนิตยสารต่างประเทศ ซึ่งเป็นแบบที่กำลังนิยมอยู่ในขณะนั้น

ถ้าสังเกตให้ดีจะพบว่าแฟชั่นจากต่างประเทศนั้น ถูกสร้างให้เหมาะกับคนในต่างประเทศ เมื่อนำมาใช้กับคนไทยจึงไม่เหมาะสมเท่าที่ควรทั้งในค่านิรूपราง ภูมิอากาศ และประโยชน์ใช้สอย จึงเป็นปัญหาในการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ในที่นี้จะเน้นเฉพาะการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปในกลุ่มของวัยรุ่น เพราะมักจะเป็นผู้นำแฟชั่นอยู่เสมอ การออกแบบจึงต้องคำนึงถึงความตอบสนองของตลาดเป็นสำคัญ

ปัญหา

1. ปัญหาในค่านิตยสาร วัยรุ่นมักสนใจความแปลกใหม่ ซึ่งแบบที่ออกมาควรดึงดูดความสนใจได้เป็นอันดับแรก แต่ก็ต้องคำนึงถึงแฟชั่นที่มีอยู่ในท้องตลาดควบคู่กันไป ทั้งนี้อาจศึกษาได้จากการสำรวจตลาด ทั่วสินค้าแบบไหนที่อยู่ในค่านิยมนาน แต่ก็ยังมีบางชนิดที่ขายได้เร็วกว่าขึ้นมาคือตลาด ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับ การออกแบบทั้งสินจะเห็นว่าบางช่วงสินค้าเสื้อผ้าส่วนใหญ่แทบจะเหมือนกันไปหมด เพราะว่านักออกแบบถึงเห็นว่าช่วงเวลานั้น แบบไหนกำลังเป็นที่นิยมขึ้นเรื่อยๆ จึงลอกเลียนแบบตามกันออกมาแรงขึ้นบ้าง เช่น ยีนส์ เสื้อยืด กระโปรงแบบสั้น ๆ มักจะขายดี มีผู้นิยมสวมใส่กันทั่วเมือง นั่นก็เป็นสิ่งหนึ่งที่จะเห็นได้จากการสำรวจตลาด

2. ปัญหาค่านิตยสารความสวยงาม เป็นคุณค่าทางค่านิตยสารรู้สึก และความของการที่ทุกคนให้ความสนใจ เมื่อพบเห็น คนส่วนใหญ่ของการเสื้อผ้าที่สวมใส่แล้ว

สามารถปกปิด และอำพรางจุดบกพร่องในตัว ก็จะเลือกเสื้อผ้าที่เหมาะสม เช่น คนอ้วนก็จะเลือกชุดสีเข้ม ๆ คนผอมก็จะเลือกสีอ่อนหวานสว่าง ๆ แลส่วนตกแต่งอื่น ๆ ก็มีความสำคัญเช่นกัน เช่น ลูกไม้ ระบาย ปักเลื่อม กระดุมสีแปลกๆ คุณแล้วสวยงาม บางทีการใช้วัสดุที่แปลกใหม่ก็สร้างความสวยงามในตัวเองได้ เช่น การเลือกใช้เนื้อผ้าแปลกๆ พวกผากำมะหยี่ ผาฉาขนุน หรือลูกฟูก ผาปิ่นสั ดาย หินขัด ฯลฯ ซึ่งในปัจจุบันเราสามารถผลิตได้เองในประเทศ

3. ปัญหาการประโยชน์ใช้สอย เสื้อผ้าสำเร็จรูปควร เน้นในเรื่อง การสวมใส่ โอกาส และความเหมาะสม บางทีแบบสวย ๆ ก็สวมใส่ไม่สะดวก สบาย จึงเสื่อมความนิยมเร็วเกินไป และยังไม่คุ้มค่า วัสดุที่ใช้ก็มีส่วนเป็นตัว กำหนด เช่น วิทยุรูกิอัสระ เสรีในการแต่งตัวต้องการความกระฉับกระเฉง เสื้อผ้า ที่ใช้จึงต้องมีความทนทาน และยืดหยุ่นได้ก็ เช่น ผาปิ่นสั ผาปัก เป็นต้น วิทยุรูกิ จึงมักไม่ชอบเสื้อผ้าที่มีลักษณะฟูฟ่า สง่างาม เพราะว่า สวมใส่แล้วของระวัง ขำรุง่าย ในการออกแบบ จึงต้องคำนึงถึงวัสดุที่นำมาใช้ ควบคู่กับการออกแบบ สมมติฐาน

เนื่องจากการที่ได้สังเกตเห็นถึงปัญหาในร้านค้า ๆ จึงสามารถนำมา สร้างสมมติฐาน ที่สืบเนื่องมาจากการแก้ปัญหาได้ ดังนี้

1. ร้านตลาด จากการสำรวจสินค้าที่มีอยู่แล้วในท้องตลาด และจากการ ศึกษารวมในการโฆษณา ที่เป็นแฟชั่นอยู่ตามนิตยสาร ในช่วงปีที่ผ่านมา สามารถ สรุปเป็นแนวความคิดในการออกแบบ และสร้างความน่าสนใจได้ อาจควยวิธีการ ใช้วัสดุที่แปลกใหม่ หรือที่กำลังได้รับความนิยม หรือคาดว่าจะเป็นที่นิยมได้ใน อนาคตมาเป็นส่วนประกอบ โดยเน้นความคิดสร้างสรรค์ของตัวเองเป็นหลัก มาใช้ ในการสร้างงาน

2. ร้านความสวยงาม สิ่งที่เป็นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความสวยงาม ได้ เช่น การใช้สี ลวดลาย เนื้อผ้า เหล่านี้ สามารถนำไปใช้ เป็นสิ่งดึงดูดใจใน ร้านจิตวิทยา การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปครั้งนี้ จึงเลือกใช้สี ลวดลาย เนื้อผ้า ที่ดูของสวมใส่ได้ในระยะเวลาที่นานพอสมควร แบบที่ใช้ก็จะคงเหมาะสมกับคน ทั่วไป ไม่จำกัดอยู่แค่คนกลุ่มเดียว

3. ก้านประโยชน์ใช้สอย เลื่อนตัวขึ้นนั้นจะต้องคำนึงประโยชน์ใช้สอยรองมาจากความสวยงามของแบบ วัสดุที่มีอยู่ในท้องตลาดก็มีความเหมาะสมกับการนำไปใช้แตกต่างกันไป ฝามบางชนิดปกติไม่อยู่ในความนิยม แต่เมื่อนำไปคิดแปลงกันนำมาใช้ก็ได้ก็เช่น ยีนส์ ปกติจะมีเนื้อหยาบ แข็งกระด้างมาก จึงมีการนำไปฟอกให้นุ่มหรือทอผสมกับใยที่มีความยืดหยุ่นดี มาเป็นยีนส์ยืด หรือ ยีนส์ลายหินซักก็นำมาใช้ได้ก็ดีกว่า เคม เช่น ยีนส์ยืดเมื่อนำมาซักเย็บแล้วจะทำให้ขยายเนื้อที่ของไซส์ได้ ทั้งนี้ถ้าหากรู้ถึงคุณภาพของวัสดุแล้ว ก็จะนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม

กระบวนการดำเนินงาน

ลักษณะของกระบวนการทำงาน ในการทำศิลปนิพนธ์นี้ จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นข้อมูลหรือตัวศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ และส่วนที่เป็นผลิตภัณฑ์ซึ่งออกแบบขึ้นใหม่ อีกส่วนหนึ่ง

ใน ส่วนที่เป็นข้อมูลศิลปนิพนธ์ นั้นก็จะศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบและผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป ซึ่งบางส่วนได้จากหนังสือ และนิตยสารแฟชั่น ต่าง ๆ แต่บางส่วนต้องขอความร่วมมือจากผู้มีประสบการณ์ในงานด้านนี้โดยตรง เช่น โรงงานบริษัท ห้างร้านเสื้อผ้าสำเร็จรูป นำมารวบรวมและสรุปเป็นแนวความคิดในการออกแบบชิ้นต่อไป เนื้อหาต่าง ๆ แยกเป็นข้อ ๆ ใดดังนี้

การรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาประวัติความเป็นมาของเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย และพัฒนาจนมาเป็นแฟชั่น เพื่อให้ทราบถึงขอบเขตและแนวโน้มของความเปลี่ยนแปลงของแฟชั่น

2. ศึกษาลักษณะงานการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป จากนักออกแบบ ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญและเป็นจุดกำเนิดของผลิตภัณฑ์ ในส่วนนี้ ก็จะได้อีกเอาบทสัมภาษณ์ของนักออกแบบอาชีพ มาอ้างอิง

3. ศึกษาในก้านขั้นตอนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป ตั้งแต่ ขั้นตอนการตัด การเย็บ จนถึงทำสำเร็จ และเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตอย่างคร่าว ๆ เพื่อในเข้าใจกระบวนการทำงาน

4. ศึกษาในเรื่องของวัตถุดิบต่าง ๆ ที่สำคัญคือ ความรู้เรื่องผ้า ประเภทคุณสมบัติเฉพาะตัว โดยเฉพาะผ้าที่กำลังอยู่ในความนิยมของท้องตลาด ซึ่งจะช่วย

ให้สามารถเลือกวัสดุได้เหมาะสมกับการออกแบบมากขึ้น

5. ส่วนที่จะเสริมสร้างแนวทางในการออกแบบก็คือ ความรู้ในทางจิตวิทยาและองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความสุขงาม เช่น เรื่องของสีต่าง ๆ ที่มีผลต่อความรู้สึกทางตา เป็นต้น

วิธีการออกแบบ

อาศัยข้อมูลสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องเป็นความรู้ เรื่องเสื้อผ้าสำเร็จรูปเพียงเท่านี้ไม่สามารถจะสร้างงานที่สมบูรณ์ขึ้นได้ แต่ต้องใช้ความเข้าใจและองค์ความรู้ การปฏิบัติจริงประกอบควบ จึงจะสามารถออกแบบได้ตามความต้องการ ดังนั้นขั้นตอนในการทำงานจึงเป็นดังนี้

1. เมื่อคิดแนวทางหรือมีความคิดหลักแล้ว ผสมผสานกับความรู้ที่ได้จากการสำรวจตลาดก็หาความคิดรวบยอด มาวาดเป็นต้นแบบ เรียกว่า "ดีไซด์" ขึ้น แล้วนำไปให้ช่างผู้นำนางานสร้างแบบ ตลอดจนตัดเย็บเป็นผลงานจริง

2. เนื่องจากการโฆษณา นั้น เป็นสิ่งที่เราต้องมีบทบาทเกี่ยวข้องกับแฟชั่นอย่างมากในปัจจุบัน จึงต้องมีการนำเสนอ หรือโชว์ให้เห็นว่าสินค้ามีความน่าสนใจเพิ่มขึ้น วิธีที่จะทำให้เห็นชัดก็คือ การฉายแบบ การเตรียมการ ก็ต้องดูลักษณะของตัวสินค้า หางแบบที่เหมาะสมกับเสื้อผ้า เช่น เสื้อผ้าวัยรุ่นก็ต้องหางแบบที่หน้าตาอ่อนวัย และจัดหาสถานที่ที่จะใช้ฉายแบบ เมื่อได้งานฉายแบบตามต้องการ ก็นำมาเข้าขั้นตอนของการนำเสนอสินค้า คือการจัดโฆษณา เช่นการจัดลงภาพในหนังสือนิตยสาร หรือแผ่นพับที่จะเสนอสินค้าตัวอย่าง

ในขั้นตอนสุดท้ายก็จะมีการสรุปถึงผลที่ได้รับ จากกระบวนการทำงาน เพราะการทำงานอาจมีปัญหาเกิดขึ้นตลอดเวลา และจะนำเสนอแนะในส่วนที่เป็นความรู้ มีประโยชน์ของงานออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป จึงเป็นผลสืบเนื่องมาจากการศึกษา ไว้ในบทสุดท้ายของศิลปนิพนธ์นี้ด้วย

บทที่ 2

ขอมูลสัมพันธ์

ประวัติและความเป็นมาของแฟชั่นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

มนุษย์เริ่มรู้จักใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายครั้งแรกเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น เป็นประการแรก เดิมทีเสื้อผ้าคงจะยังไม่ได้คำนึงถึงความสวยงามแต่อย่างใด จะคำนึงถึงความสบายตัวมากกว่า

ความคิดที่ใช้แฟชั่นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่กำหนดสถานะของคนทั้งสิ้น ดังเช่นในปัจจุบัน เครื่องหมายของความเป็นหนุ่มเป็นสาวคือ "ชุดยีน" อันแสดงถึงความล้าลองไม่เป็นทางการ

เสื้อผ้าของแต่ละคนย่อมแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของเขาให้ทราบ ใ้เห็นเส้นทางค่านิยมต่าง ๆ กันไป ถ้าเสื้อผ้าของเขาได้รับความนิยมจากคนหมู่มากในสังคม ก็แสดงว่าเขาได้รับความสำเร็จในด้านการแต่งกาย ดังนั้น คำว่า "แฟชั่น" จึงเกิดขึ้น

คำว่าแฟชั่น มิได้จำเพาะใช้กันกับเครื่องแต่งกายเท่านั้น แต่จะใช้กับสินค้าอะไรก็ได้ ตลอดจนใช้กับการกระทำอย่างใดก็ได้ ที่เป็นที่ยอมรับกับคนหมู่มาก แต่ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเท่านั้น

บุคลิภาพของคนแต่ละคน เป็นสิ่งสนับสนุนให้เกิด "แฟชั่น" ได้เช่นกัน เช่น การภาพยนตร์ชื่อดังที่ทุกคนชอบ ทุกคนก็พยายามเลียนแบบการดูนั้น เรียกว่า "แฟชั่น" เช่นกัน

บางครั้งเมื่อเรากลับจากแมกกาซีน ภาพยนตร์ ทีวี และได้ความคิดเรื่องแบบเสื้อนำมาปะติดปะต่อรวมกัน ก็เรียกว่า "แฟชั่น" เหมือนกัน แต่เป็นแฟชั่นของแต่ละบุคคล

ในช่วงเวลาหนึ่ง การแต่งกายมักจะคล้ายคลึงกัน เนื่องจากลอกเลียนแบบกันต่อ ๆ มาจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง ยิ่งต่อมาเมื่อการคมนาคมดีขึ้น การสื่อสารดีขึ้น ทำให้การถ่ายทอดความคิดเรื่องแฟชั่นสามารถหมุนเวียนจากแห่งหนึ่งได้อย่างรวดเร็ว จนในที่สุดขยายไปจนทั่วทุกมุมโลก ดังนั้นเครื่องแต่งกายบางชนิด

จึงคุ้นเคยไปหมด อาจจะมึนทั้งลักษณะของชาวอเมริกาใต้ อังกฤษ และแอฟริกา
อยู่รวมกัน

แต่เดิมเราใช้เสื้อผ้าเพื่อการปกป้องและความสบายกาย แต่ปัจจุบัน
แนวโน้มของการใช้เสื้อผ้ามักเป็นไปในทางตกแต่งเสียมากกว่าประเด็นอื่น เช่น
แต่เดิมการสวมหมวกเพื่อป้องกันอากาศร้อน อากาศหนาว ฝน ลม แต่ในปัจจุบัน
หมวกได้รับการออกแบบรูปทรงตลอดจนการตกแต่ง ไม่เหมาะสมกับคำว่า "ป้องกัน"
แต่เหมาะสมกับคำว่า "ประดับประดา" มากกว่า โดยมากเน้นที่หมวกของหญิงตกแต่ง
มากกว่าหมวกของชาย

ขอบเขตของแฟชั่น

แต่ละยุคละสมัยจะมีแนวความคิดเกี่ยวกับความสวยงาม รสนิยม และ
กิริยา มารยาท แตกต่างกันไป เช่น เมื่อประมาณ 150 ปีที่ผ่านมา ถือว่าผู้หญิง
รูปร่างท้วม ใหญ่ สวย แต่ในปัจจุบันผู้หญิงรูปร่างสวยจะทอสูงโปร่ง

เสื้อผ้าสามารถเปลี่ยนลักษณะของรูปร่างได้ตามที่เราต้องการโดย
ใช้วิธีดัดทำ ปูชายทุกคนต้องการให้รูปร่างของตนสูงขึ้น และแข็งแรงขึ้น ดังนั้น
เสื้อผ้าชายส่วนมากจึงมักเน้นในด้านการเสริมบุคลิกให้สูงและแข็งแรง ชายใน
ราชสำนักของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 จะสวมรองเท้าสูง เสื้อเกราะ และเสื้อคลุม
ซึ่งทำให้ใหญ่กว่าตัวจริง มีการเสริมไหล่ให้กว้าง

ปัจจุบันเสื้อผ้าชายจะเน้นรูปร่างตามธรรมชาติ มากกว่าสมัยก่อน
สิ่งที่มาเกี่ยวกับการแฟชั่นมีหลายอย่าง เช่น การถ่ายรูป จิตรกรรม
หนังสือแมกกาซีน หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ละคร สิ่งเหล่านี้เป็น
ตัวเราให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางแฟชั่น

ขึ้นชื่อว่าแฟชั่นย่อมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เนื่องจากแฟชั่นเป็น
การแสดงออกทางศิลปะอย่างหนึ่ง ที่ใช้ร่างกายคนเป็นสื่อแสดง จึงต้องมีการปรับปรุง
เปลี่ยนแปลงให้สวยเหมาะสมยิ่งขึ้นอยู่เสมอ

การเปลี่ยนแปลงด้านแฟชั่นเป็นสิ่งที่ซับซ้อน ย่อมแสดงให้เห็นถึงชีวิต
ในสังคมช่วงนั้น ๆ ทั้งในทางเศรษฐกิจ สังคม และจิตวิทยา

มูลเหตุของการออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

พลังทางสังคม (Social Force) เป็นตัวกำหนดเครื่องแต่งกายของคนในสังคมหนึ่ง ๆ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงแบบแผนชนบทรวมนิยมประเพณีของสังคมนั้นในช่วงเวลานั้น คนในสังคมเดียวกันจึงแต่งตัวคล้ายกัน อาจจะมีผิดเพี้ยนไปบ้าง อันมีสาเหตุมาจากโอกาส ความต้องการทางสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจ ตลอดจนบุคลิกลักษณะรูปร่างของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกัน ผู้ที่มีความสนใจเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเป็นพิเศษ มักจะไม่มองในแง่ของ "เครื่องหุ้มหรือร่างกาย" เพียงอย่างเดียว เขามักจะมองไกลและก้าวออกไปอีก ภายใตชนบทรวมนิยมประเพณี ซึ่งเป็นตัวกำหนดว่าอะไรควร อะไรไม่ควรในสังคม ตลอดจนเป็นตัวกำหนดว่าควรจะแต่งกายอย่างไรในสังคมนั้น ๆ ด้วย

สิ่งที่ทำให้คนในสังคมเดียวกันแต่งกายต่าง ๆ กันคือ

1. ความสะดวกสบายทางร่างกาย
2. การเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่ในสังคม
 - การเลียนแบบ
 - ความมีหน้ามีตา มีเกียรติยศ
 - ความเป็นตัวของตัวเอง
 - การดึงดูดเพศตรงข้าม
 - การแสดงออกทางความรักสวयรักงาม

แต่ละคนมีความต้องการในด้านการแต่งกายแตกต่างกันไป ต่างคนจึงต่างหาทางสนองความต้องการนั้น ๆ ต่างกันไปด้วย

หากจะถามว่า "อะไรทำให้ชอบเครื่องแต่งกายชุดนี้" เสียงส่วนใหญ่จะตอบว่า "ความสะดวกสบาย" หมายถึงสวมแล้วสบายกาย สามารถป้องกันอากาศร้อน อากาศหนาว ละอองฝน ตลอดจนการข่วนขีดจากธรรมชาติ รอบตัวได้ สวมแล้วเคลื่อนไหวร่างกายได้สะดวก สามารถยืดหยุ่นไปตามส่วนเว้าส่วนโค้งของรูปร่าง อากาศถ่ายเทเขาออกได้สะดวก

ในบางครั้งสมัยนิยม หรือแฟชั่น ย่อมขัดกันกับ "ความสะดวกสบาย" หมายถึงเสื้อผ้าประเภทรัดรูป รองเท้าส้นสูงหัวแหลมเป็นต้น เมื่อใดที่ชายกระโปรงอยู่เหนือเข่า ลูกน้องบาง ๆ และรองเท้าที่มีน้ำหนักเบาจะเข้ามามีบทบาท เมื่อ

เห็นการแต่งกายก็กลัวจางลง เริ่มใช้รองเท้าส้นเตี้ยแทนหัวรองเท้าคอมมอน สวมสบายขึ้น สังเกตเห็นว่าคนนิยมกันมาก เพราะสวมใส่แล้วสบายนั่นเอง

คงไม่มีใครอยากอยู่อย่างโคกเคี้ยว เป็นคนแปลกหน้าของสังคม ทุกคนต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งที่คนในสังคมส่วนใหญ่ยอมรับ การแต่งกายและความประพฤติของเขาเป็นส่วนหนึ่งจากหลาย ๆ สิ่งที่คุณส่วนใหญ่พิจารณาว่าจะยอมรับ การแต่งกายและความประพฤติของเขา เขาจึงต้องเลียนแบบการแต่งกายให้คล้ายกับคนส่วนใหญ่ในกลุ่ม

ปัจจุบันคนส่วนใหญ่มีเสื้อผ้าเกินความจำเป็น บางใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเป็นเครื่องแสดงฐานะตลอดจนอำพรางฐานะที่แท้จริง เสื้อผ้าจะถูกพิจารณาแยกออกจากบ้านที่เขาอยู่อาศัย เช่น เขาอาจจะอยู่บนเกาะราชาภูเก็ต แต่เมื่อออกจากบ้าน เขาแต่งกายก็ควยเสื้อผาราคาแพง คนอื่นจึงไม่สามารถทราบฐานะที่แท้จริงได้

เสื้อผ้าเปรียบเสมือนผิวหนังชั้นนอกสุดของร่างกายเนื่องจากคิดทั่วไปไหนมาไหนควยตลอดเวลา จนกล่าวไ้ว่าการวิจารณ์เสื้อผ้าของผู้อื่น จะเท่ากับวิจารณ์ผู้แต่งนั่นเอง เพราะเสื้อผ้าที่ผู้นั้นเลือกใช้จะแสดงให้เห็นถึง แนวความคิด และบุคลิกภาพของเขา

บุคลิกภาพหมายถึงผลงานของสันดานที่มีปฏิกิริยาต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะแสดงออกในลักษณะของความจริงใจ ความเปิดเผย ความอ่อนโยน ความรื่นเริง ความกระตือรือร้น ความหัวอ้อนวอนอ่อนน้อมง่าย ตลอดจนลักษณะตรงข้ามกับสิ่งดังกล่าว เป็นต้น

การเลือกใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของแต่ละคนจึงเป็นสิ่งแสดงออกถึงบุคลิกภาพประจำตัวของเขา หรืออาจกล่าวไ้ว่าเป็นสิ่งที่เขาคงการให้ผู้อื่นเห็น คิดว่าเขามีบุคลิกภาพเช่นนั้น เพื่อให้เหมาะสมกับบทบาทที่กำลังเป็นอยู่ในขณะนั้น

คนหนุ่มสาววัย 16-24 ปี มักจะใช้จ่ายเรื่องเสื้อผ้ามามากกว่าอย่างอื่น หนุ่มสาววัยดังกล่าว ะใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม ส่วนมากมักจะชอบใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่หรูหราฟู่ฟ่า แสดงความมั่งคั่ง แต่มักจะใช้เสื้อผ้าประเภทสงเสริมรูปร่าง ท่าทางของตนเองมากกว่า

ศูนย์แห่งแฟชั่น

เดิมทีเสื้อผ้าแฟชั่นถือกำเนิดมาจากราชสำนัก และคนในเมืองหลวง ไม่ว่าคนในราชสำนักจะแต่งกายอย่างไร ทุกคนผู้มีอันจะกินก็พยายามลอกเลียนแบบ แต่คนส่วนใหญ่ที่ไม่สามารถตามแฟชั่นได้ก็จะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบเรียบ ๆ โดยคำนึงถึงความทนทาน และใช้งานให้เต็มที่มีมากกว่าเรื่องความสวยงาม ต่อมาเมื่อถึงชนชั้นกลางเพิ่มมากขึ้น คนเหล่านั้นจึงมีโอกาสตามแฟชั่นได้บ้าง แต่ก็ยังคำนึงถึงความทนทานประกอบไปกับความสวยงามด้วย

คนสมัยก่อนคงคิดเสื้อผ้าใช้เอง หมายถึงตัดเสื้อผ้าที่ใส่ในชีวิตประจำวันเอง แต่ดาเป็นเสื้อผ้าชุดพิเศษหรือหากจะให้ช่างตัดเสื้อจัดการให้ เสื้อสำเร็จรูปเริ่มมีขึ้นเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 แบบของเสื้อสำเร็จรูปสมัยนั้นมีไม่มากแต่ผลิตหลาย ๆ ขนาด

เมื่อกิจการเสื้อสำเร็จรูปเจริญขึ้น เมืองใหญ่ ๆ ของประเทศใหญ่ ๆ ซึ่งเต็มไปด้วยร้านจำหน่ายในการตัดเย็บเสื้อผ้าได้กลายเป็นศูนย์กลางในการผลิต

เมืองที่ใคร่ถือว่าเป็นศูนย์แห่งแฟชั่น ได้แก่ Paris, London, Rome, New York, Chicago ฯลฯ นอกจากจะขายเสื้อสำเร็จรูปอย่างแพร่หลาย ในประเทศของตนยังมีการส่งออกเป็นสินค้าออกอีกด้วย ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศผู้นำทางการผลิตเสื้อสำเร็จรูปที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่ง

สหรัฐอเมริกากลายเป็นจุดสนใจเป็นจุดศูนย์กลางของแฟชั่นเสื้อผ้าทุก ๆ ชนิด ตามเมืองต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(1) New York City

เสื้อ Blouse เป็นเสื้อชนิดแรกๆ ที่ได้รับความนิยม ผลิตเป็นเสื้อสำเร็จรูป เนื่องจากเสื้อประเภทนี้ใส่ได้หลายโอกาสหลายรูปร่าง ตามมาด้วย

และเสื้อผ้าเด็ก ซึ่งได้รับความนิยมผลิตเป็นเสื้อสำเร็จรูปเมื่อระยะสงครามโลกครั้งที่ 1 นิวยอร์กจึงกลายเป็นศูนย์แห่งเสื้อผ้า

(2) Chicago

เดิมทีคนเรายังมักจะทาสีเสื้อใช้เอง เสื้อผ้านองมักจะมีปัญหาในการตัดเย็บน้อยกว่าเสื้อผ้าขาย ชายจึงนิยมไปให้ช่างตัดเสื้อตัดมากกว่าการ

ศักดิ์เอง นับว่าชายไคนิยมให้ช่างตัดให้ก่อนผู้หญิง ยิ่งต่อมาเมื่อมีการคิดค้นทำจักรเย็บผ้าได้สำเร็จ การลงทุนทางคานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป จึงได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว Chicago ได้กลายเป็นศูนย์แห่งแฟชั่นเสื้อผ้าและศูนย์แห่งแฟชั่นแมกกาซีนของชาย เช่น Esquire และ Play boy

(3) Los Angeles

รัฐ California เป็นเมืองชายทะเลฝั่งตะวันตกของสหรัฐ เป็นรัฐที่มีอากาศดีไม่ร้อนเกินไป จึงเป็นสิ่งเร้าให้คนอยากแต่งกายกันมากขึ้น อีกประการหนึ่งเป็นรัฐที่อยู่ใกล้ประเทศแถบตะวันตกหลายประเทศ จึงเป็นตลาดเสื้อผ้าแห่งใหม่สุด

แฟชั่นในปัจจุบันได้รับอิทธิพลมาจากประเทศยุโรป อาเซีย และบริเวณอื่น ๆ ทั่วโลก

(4) Paris

ปารีสเป็นเมืองศูนย์รวมของช่างตัดเสื้อ (Dressmaker) ชั้นดีมาจากทั่วทุกหนแห่ง บางคนมาแสวงหาโชคค่านเสื้อผ้าที่ปารีสจนกลายเป็นผู้นำทางคานแฟชั่น เหตุที่เขาเหล่านั้นต่างมุ่งหวังมาเสี่ยงโชคที่ปารีสก็เนื่องจาก ปารีสเคยเป็นศูนย์รวมแห่งการแต่งกายที่พุ่งเพ้อถึงขีดสุด มีแบบเสื้อจากสมัยเก่า ๆ มากมาย ผิดยุคคี่ ๆ สีสวย ๆ เมื่อนำให้ตัดเย็บเป็นเสื้อผาก็จะได้ออกมาที่มีสีสันสวยงามอย่างง่ายดาย ประกอบกับใช้มือตัดเย็บที่ประณีตก็จะยิ่งทำให้เสื้อผานั้นสวยงามมีราคาขึ้นอีก เมื่อช่างตัดเสื้อผ้าเหล่านี้ได้รับผลสำเร็จในผลงานของตน ก็เริ่มขยายกิจการออกไป มีคณงานมากมาย ตั้งเป็นบริษัทขึ้นจัดให้มีการแสดงผลงานของตนในแต่ละฤดู เช่น Dior, Chanel, Lavin, Balenciago, Patou ฯลฯ ในปารีสจะมีการแสดงแฟชั่นให้ชมกันราว ๆ เดือนกรกฎาคม และปลายเดือนมกราคมหรือต้นเดือนกุมภาพันธ์ ปารีสมีชื่อเสียงในคานแฟชั่นเสื้อชั้นสูงจำพวกชุดราตรีที่เป็นทางการ ชุดแต่งงาน แต่ไม่ชำนานาคานเสื้อลำลองเหมือนอเมริกา นอกจากนั้น ปารีสยังมีชื่อเสียงคานการผลิตน้ำหอม เช่น Chanel No 5, Dior Lavin ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก

(5) Rome

อิตาลีเป็นเมืองเก่าแก่จิตรกรรมและประติมากรรม จึงเป็นสิ่งล่อใจให้สืบทอดมาถึงกิจการค้าเสื้อผ้าได้ง่าย อิตาลีจึงมีนักออกแบบที่มีชื่อเสียงไม่แพ้ฝรั่งเศส หรือประเทศอื่น ๆ เช่น Valentino, Eraldo, Pucci of Capri, Gucci ฯลฯ นอกจากนั้นยังเป็นเมืองแห่งเครื่องประดับที่สวยงามอีกด้วย นักออกแบบอิตาลีมักไปทำงานหาถิ่นอยู่ที่อเมริกา เช่น Fabiani, Fontana, Galirine Schoen, Simonith, Vaniziana ฯลฯ

(6) London

เมืองหลวงของอังกฤษ เป็นศูนย์แห่งแฟชั่นอีกแห่งหนึ่ง คนทั่วโลกต่างสนใจมองดูกันว่าคนในราชวงศ์อังกฤษจะแต่งกายกันอย่างไร จนกลายเป็นว่าผู้นำทางแฟชั่นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของคนในลอนดอนก็คือ กลุ่มสตรีผู้สูงศักดิ์ มากกว่านักออกแบบเสื้อ

อย่างไรก็ดี นักออกแบบเสื้อที่เด่น ๆ ของอังกฤษ ได้แก่ Captain Molyneux, Hartnell, Cecil Beaton, Hardy Amies and Mary Quant

ลอนดอนเคยเป็นศูนย์แห่งแฟชั่นชายในอดีตอย่างไร ในปัจจุบันก็ยังคงเป็นเช่นนั้น แม้แต่สหรัฐอเมริกา เองยังลอกเลียนแบบแฟชั่นเสื้อผ้าของชายมาจากอังกฤษอยู่เสมอ ๆ

(7) Spain Scandinavia และ Israel

แฟชั่นกระจ่ายไปทั่วโลกจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง อย่างรวดเร็ว เพราะความสะดวกในเรื่องของการคมนาคม และความเจริญก้าวหน้าในเรื่องการท่องเที่ยว จึงทำให้ประเทศ Spain ประเทศแถบ Scandinavia และประเทศ Israel รับเอาความคิดเรื่องแฟชั่นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจากประเทศแม่บทไปดัดแปลงอีกทีหนึ่ง

แฟชั่นเครื่องแต่งกายของชาว Israel มักจะเป็นแบบผสมระหว่างแบบของชาวตะวันออกกลางและชาวตะวันตก ซึ่งแบบเช่นนี้กลับย้อนไปเป็นที่ยอมรับของตลาดแถบอเมริกาอีก

ในประเทศ Spain มีช่างตัดเสื้อหญิงมากมายเช่นเดียวกับใน Paris และในปัจจุบันประเทศสเปนได้ผลิตผ้าตัดเสื้อสวย ๆ ออกขายเป็นพื้นใจไม่แพ้ใคร

(8) ประเทศแถบเอเชีย

แนวความคิดเรื่องแบบเสื้อในปัจจุบันได้มาจากเสื้อผ้าของชาวเอเชีย อันเป็นที่นิยมของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศแถบยุโรป ประกอบกับคำแรง ในประเทศแถบเอเชียถูกกว่าในอเมริกาหรือยุโรป จึงทำให้ราคาของเสื้อถูกกว่าทั้ง ๆ ที่มีคุณภาพเท่าเทียมกัน จึงไม่น่าแปลกใจว่าปัจจุบัน ฮองกง ไต้หวัน ญี่ปุ่น ไคกลายเป็นแหล่งหนึ่งที่ผลิตแฟชั่นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ลือชื่อแถบเอเชีย

การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป

นักออกแบบเสื้อผ้ามักทำงานของเขา

นักออกแบบเสื้อผ้าเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคนหนึ่งของบริษัท ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป ที่มีหน้าที่จำเป็นในการสร้างสรรค์ความคิดแปลก ๆ ใหม่ ๆ เกี่ยวกับเสื้อผ้าเพื่อสนองหรือเสนอต่อลูกค้า โดยทั่วไปบริษัทผู้ผลิตมักจะมีการดำเนินงานแยกเป็น 3 แผนกใหญ่ ๆ มีความสำคัญพอ ๆ กัน ได้แก่

1. แผนกออกแบบและปรับปรุงคุณภาพของสินค้า
2. แผนกผลิต
3. แผนกขาย

ทั้ง 3 แผนกดังกล่าวจะอยู่ภายใต้การประสานงานของหน่วยงานหลักของบริษัทซึ่งทำหน้าที่ดำเนินงานทั่วไปที่จะทำให้บริษัทคงอยู่ได้ เช่น งานค่านบุคคล ค่านบัญชี ค่านเครื่องยวตลก igo ไฟฟ้า เป็นต้น

แผนกออกแบบและปรับปรุงคุณภาพของสินค้า มีนักออกแบบเป็นหัวหน้าทำหน้าที่สร้างสรรค์งานชิ้นแปลก ๆ ใหม่ ๆ คำนึงเอาตามหลักสากลนักออกแบบจะต้องระบอบควย เสื้อผ้า 60-120 ชิ้น จะต้องรวบรวมผลงานออกแสดงให้ได้ 4 ครั้งในแต่ละปีตามกาล ดังนี้

1. เสื้อผ้าฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว
2. เสื้อผ้าฤดูใบไม้ผลิ
3. เสื้อผ้าฤดูร้อน
4. เสื้อผ้าฤดูสงกรานต์

แผนกผลิต รับผิดชอบเกี่ยวกับการผลิตสินค้าจำนวนมาก โดยนำแบบมาจากผลงานการออกแบบแต่ละครั้งของแผนกออกแบบ มาผลิตให้ไ้ขนาดต่างๆ ตามความต้องการของตลาด

แผนกขาย ทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างนักออกแบบกับลูกค้า ต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับการขายและการสั่งซื้อตามความต้องการของลูกค้าแต่ละราย เมื่อได้ยอดจำนวนสั่งแล้วก็จะแจ้งไปยังแผนกผลิต เพื่อจะได้ผลิตเตรียมวัตถุดิบได้ถูกต้อง

ในการจัดหาวัตถุดิบต่าง ๆ เป็นหน้าที่ของนักออกแบบที่จะต้องเข้ามาช่วยแผนกผลิตเลือกหาวัสดุแปลก ๆ ให้เป็นที่น่าสนใจ เช่น ผ้า กระดุม วัสดุตกแต่ง และอื่น ๆ เพราะวัตถุดิบใหม่ ๆ เหล่านี้ย่อมเป็นบ่อเกิดแห่งแนวความคิดด้านออกแบบใหม่ ๆ ใ้คงายเช่นกัน

จะเห็นว่าทั้ง 3 แผนกดังกล่าวต้องทำงานเชื่อมโยงกันและกัน จึงมีความสำคัญต่อความก้าวหน้าของบริษัทนั้น ๆ หอ ๆ กัน

แผนกออกแบบ ไม่จำเป็นต้องตั้งอยู่ในบริษัท อาจมีสำนักงานแยกออกมาต่างหากก็ได้ บางครั้งอาจจะอยู่ในที่ชุมนุมชนเพื่อต้องการใช้เป็นห้องแสดงสินค้าของบริษัทไปในตัว ส่วนตัวโรงงานผลิตอาจจะไม่ต้องอยู่แถวชานเมือง ซึ่งมีราคาที่ดินถูกกว่าย่านชุมนุมชนกลางใจเมือง ภายในแผนกออกแบบฯ นักออกแบบซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้บริหารและสร้างสรรค์มีสิทธิที่จะเลือกผู้ช่วยไว้ช่วยทำงานได้ตามความเหมาะสมซึ่งขึ้นอยู่กับขนาดของบริษัทนั้น ๆ ด้วย ถ้าบริษัทนั้นใหญ่ก็มีเงินจ้างคนงานไว้ในแผนกออกแบบไ้มาก ถ้าเป็นบริษัทเล็ก นักออกแบบก็จะมีผู้ช่วยไ้น้อยคน

เพื่อให้เข้าใจถึงงานของนักออกแบบไ้ชัดเจนขึ้น ตั้งแต่ักออกแบบเกิดแนวความคิดจนกระทั่งกลายมาเป็นเสื้อผ้าจริงไ้สวมกัน จะไ้แยกกล่าวไ้ละเอียดเป็นชั้น ๆ ดังนี้

1. การสร้างสรรค์

การใช้ความคิดสร้างสรรค์เป็นงานชิ้นแรกหรือชิ้นแรก เลือ่ผ้าแต่ละชิ้น มีลักษณะใหญ่ ๆ ที่คล้าย ๆ กันไ้ไ้ แต่ควรจะมีลักษณะปลีกย่อยต่างกัน เพราะทำให้เกิดเอกลักษณ์เฉพาะตัวขึ้น ลักษณะใหญ่ที่คล้ายกันจะสะท้อนไ้เห็นถึงสมัยนิยม

ของเส้นกรอบนอก (Silhouette) ซึ่งบริษัทผู้ผลิตทั่วไปกำหนดร่วมกัน ส่วนลักษณะปลีกย่อยขึ้นอยู่กับแนวความคิดของนักออกแบบแต่ละคน แต่ละบริษัท

การใช้ความคิดสร้างสรรค์ย่อมเป็นได้อย่างเสรี แต่เพื่อที่จะให้ผลงานนั้น ๆ ใช้ได้จริง แนวความคิดสร้างสรรค์ดังกล่าวควรมีชีวิตจำกัด ที่จะต้องคำนึงถึงถึงต่อไปนี้

- ก. ความเป็นไปได้และความเป็นไปไม่ได้
- ข. สัดส่วนที่ดี
- ค. รสนิยมที่ดี
- ง. การใช้ผ้าและคุณภาพอย่างมีประสิทธิภาพ
- จ. ความเหมาะสมพอเหมาะกับรูปร่าง

เพื่อให้บรรลุถึงความคิดสร้างสรรค์ของคน นักออกแบบใช้ผ้าวัสดุตกแต่ง และโครงสร้างเบื้องต้นของเสื้อผ้า มาเป็นเครื่องมือประกอบการทำงาน

2. การทดลองและการปรับปรุง

วิธีการทดลองผลงานของนักออกแบบแต่ละคนไม่เหมือนกัน แล้วแต่ความถนัด บางคนอาจจะใช้วิธีเสกภาพแล้วส่งให้ผู้ช่วยขยายความคิดออกมาให้เป็นความจริงยิ่งขึ้น โดยทดลองตัดเย็บกับผ้าดิบก่อน จึงจะลงบนผ้าจริง ๆ อีกครั้งหนึ่ง หรือนักออกแบบบางคนอาจจะไม่ต้องเสกเป็นภาพก่อน แต่จะลงมือบนผ้าดิบเลย หรือจะลงมือบนผ้าจริง ๆ เลยก็ได้ เช่น การจับจีบผ้า (Drape) และกลัดควยเข็มหมุด บนหุ่นจำลอง เมื่อได้แบบที่พอใจแล้วจะส่งต่อไปยังผู้ช่วยเพื่อให้ตัดเย็บให้เรียบร้อยอีกทีหนึ่ง เทคนิคอีกอย่างที่มีนิยมใช้อย่างแพร่หลายทั่วไปคือการสร้างแบบตัดควยกระดาษ (Flat Pattern) เสียก่อนที่จะนำมาตัดเย็บลงบนผ้าจริง วิธีนี้ใช้หลักทางเรขาคณิตเข้าช่วยบนแบบตัดมาตรฐานเบื้องต้น (Basic Pattern) การที่จะเลือกใช้วิธีใด เพื่อการทดลองขึ้นอยู่กับความถนัดของนักออกแบบ ตลอดจนแบบที่ ะกัก และชนิดของผ้าที่จะใช้ประกอบกันไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม ผลที่ได้ควรจะเหมือนกัน คือเสื้อผ้านั้นจะต้องพอเหมาะพอเจาะกับรูปร่างของนางแบบ ผู้ที่จะสวมเดินได้ถูกคำติชม เพื่อจะได้นำมาเป็นข้อคิดแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น นักออกแบบที่ประสบผลสำเร็จมักจะ เป็นผู้ที่รู้จักใช้ผ้าให้เหมาะสม

กับแบบ ใช้การตัดเย็บที่ถูกต้องหลัก และใช้วัสดุตกแต่งที่ไปกันได้ ซึ่งแน่นอนว่าผลงานของเขาจะต้องขายไคร่ราคาดีกว่าโรงงาน

3. การคัดเลือกแบบครั้งสุดท้าย

ผลงานทั้งหมดก่อนที่จะออกแสดงต่อประชาชน จะต้องได้รับการประเมิน และการคัดเลือกเสียก่อน งานบางชิ้นถูกคัดออกทั้งด้วยเหตุผลบางอย่าง เช่นอาจต้องใช้ทุนการผลิตสูงกว่าต้นทุนที่บริษัทตั้งไว้ จึงไม่สามารถผลิตได้

วิธีการคัดเลือกแบบครั้งสุดท้ายของแต่ละบริษัทย่อมแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับนโยบายของบริษัทนั้น ๆ วิธีที่บริษัทเล็ก ๆ ใช้ได้แก่ การแสดงผลงานทุกชิ้นของนักออกแบบฯ ต่อหัวหน้าหน่วยงานหลัก (Head of company) เพื่อจะทำการคัดเลือกสินค้าว่าผลงานชิ้นใดควรคัดออก และชิ้นใดควรผลิตเป็นสินค้าจำนวนมากออกจำหน่าย ซึ่งยึดหลักกำไรขาดทุนเป็นใหญ่ ในบางบริษัทที่มีกิจการใหญ่โตมั่นคง นางแบบจะถูกถามถึงความรู้สึกของเธอที่มีต่อแบบเสื้อผ้าที่หัวหน้าหน่วยงานคัดทิ้ง นางแบบพวกนี้ยอมให้คำแนะนำใดบ้างเนื่องจากในระหว่างที่เดินแบบ เธอสามารถอ่านความรู้สึกที่ปรากฏทางสายตาของผู้ชมได้ว่ามีแนวโน้มความชอบไปทางใด บางครั้งคนขาย (Salesman) ผู้ที่มีประสบการณ์ในร้านขายอย่างชำนาญมาช้านานก็ถูกเชิญมาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกแบบเช่นกัน พวกนี้ได้ใกล้ชิดกับลูกค้า ได้ฟังความคิดเห็นชื่นชมจากลูกค้าอยู่เป็นประจำ จึงเข้าใจความต้องการของลูกค้าทั่ว ๆ ไป มีบางบริษัทบางเหมือนกันที่คัดเลือกจากคำแนะนำของลูกค้าประจำ ไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม จุดประสงค์ของการเลือกแบบครั้งสุดท้ายนี้เพื่อต้องการจะลดจำนวนชิ้นลง ให้เหมาะสมกับเศรษฐกิจการผลิตของบริษัทนั่นเอง

4. การพัฒนาแบบตัด

แบบตัดตัวแรกที่นักออกแบบฯ ใช้เป็นเพียงแบบตัดหยาบ ๆ ที่มีขนาดรูปร่างเหมาะสมกับนางแบบของแผนก ซึ่งคนส่วนใหญ่ไม่ได้มีรูปร่างอย่างนั้น นางแบบที่ใช้เดินแบบ มักจะเป็นผู้มีรูปร่างสูง เอวเล็ก ขาวาว มีสัดส่วนของรูปร่างคล้ายกับภพวาท ฉะนั้นเมื่อใครรับการแต่งกาย เสื้อผ้าอาภรณ์มักจะทำให้ดูสวยสง่า เกินไปตามความต้องการ และตัวโครงกายกว่าผู้ที่รูปร่างเตี้ยท้วม บริษัทที่ขายเสื้อผ้าราคาแพงมักจะใช้นางแบบรูปร่างสูงมาก ถ้าเป็นบริษัทขายเสื้อผ้าราคาปานกลาง

จะใช้นางแบบที่มีรูปร่างเล็กกว่า ส่วนบริษัทที่ขายเสื้อผ้าราคาสูง จะไม่ใช้นางแบบเลย แต่จะใช้วิธีแขวนโชว์

เมื่อทำการเลือกแบบครั้งสุดท้ายเสร็จแล้ว แบบตัวแรกจะถูกส่งต่อไปยังผู้มีหน้าที่ทำแบบคัดมาตรฐาน สำหรับรูปร่างคนทั่วไป เรียกว่าการทำ "สำเนาแบบคัด" (Duplicate Pattern) แล้วจึงแก้ไขปรับปรุงสำเนาแบบคัตนั้น ๆ จนกระทั่งเสื้อผ้าชิ้นนั้นยังคงมีความสวยงามบนร่างของคนทั่วไป เช่นเดียวกับเมื่อตอนที่อยู่บนร่างของนางแบบ สำเนาแบบคัตที่ได้รับการปรับปรุงแล้วเรียกว่า "Master Pattern"

เพื่อที่จะแจกแจงขนาดของแบบคัตให้ครอบคลุม ๆ ขนาดตามต้องการ Master Pattern จึงถูกส่งต่อไปยัง Pattern Grader อีกทีหนึ่งก่อนที่จะถูกส่งต่อไปยังแผนกผลิตเพื่อเป็นสินค้า จำนวนมากออกจำหน่าย

นักออกแบบหน้าใหม่มักจะประสบปัญหาเรื่องหางานทำ เนื่องจากบริษัทขนาดใหญ่ ๆ มักต้องการจ้างนักออกแบบที่มีประสบการณ์ทางด้านนี้อันมีความชำนาญเป็นอย่างดียิ่ง เขาคำนึงงานเป็นหัวหน้าควบคุมแผนกออกแบบ ๆ มีแค่บริษัทเล็ก ๆ เท่านั้นที่จะต้องการจ้างนักออกแบบหน้าใหม่ เขาทำงานในฐานะผู้ช่วยนักออกแบบใหญ่ ๆ ทำหน้าที่จิปาดะ ภายในแผนก แล้วแต่ความถนัดดังนี้

(1) สเก็ตภาพ

ภาพสเก็ตของนักออกแบบใหญ่ มักจะเป็นแบบหยาบ ๆ เป็นเพียงแนวทางแสดงให้เห็นถึงแนวความคิดเท่านั้น จากนั้นผู้ช่วยที่ทำหน้าที่สเก็ตภาพคือซึ่งเราเรียกว่า Sketcher จะต้องวาดใหม่ลายหอคิให้เห็นถึงเส้นกรอบนอก ที่ตั้งขอบเกร็ด ตะเข็บ ชนิดของวัสดุตกแต่ง ตลอดจนรายละเอียดอื่น ๆ อย่างชัดเจนพร้อมทั้งลงสีแสงอย่างสวยงาม พร้อมทั้งจะนำไปทำเป็นสมุดภาพไว้อโชว์ในห้องแสดงสินค้าของบริษัท เราเรียกกรรมวิธีนี้ว่า "Illustrations"

(2) ทำแบบคัตสำหรับรูปร่างคนทั่วไป

(3) เป็นช่างคัตเย็บเสื้อผ้าให้เฉพาะนางแบบ เพื่อการทดลอง

(4) ทำสำเนาแบบคัต

(5) ทำหน้าที่ทั่วไป โดยช่วยเหลือนักออกแบบใหญ่ในหน้าที่ทั่วไปเช่น

ออกสำรวจราคาแปลก ๆ วัสดุทุกตัวใหม่ ๆ ตามตลาด คึกคักธุรกิจที่จะคงดำเนิน
แผนกออกแบบ ชวนนางแบบแรงตัวเวลาจะแสดงแบบ ชวนปิดเปิดสวิตช์ไฟเวลา
มีการเดินแบบ และอื่น ๆ ความแก่นักออกแบบใหญ่จะบอกให้ทำ

ความสำเร็จของนักออกแบบฯ พิจารณาได้จากจำนวนเสื้อผ้าหรือชุดค้า
ที่ไหลกลับมาซื้อเสื้อผ้าของบริษัทนั้น นักออกแบบไม่จำเป็นต้องประสบผลสำเร็จใน
การออกแบบเสื้อผ้าทุกประเภท อาจจะมีชื่อเสียงในค่านออกแบบเสื้อกลางคืน แต่ไม่
ประสบผลสำเร็จในการออกแบบเสื้อชุดกลางวันก็เป็นได้ เพื่อให้ทำงานอย่างได้
ผลจริง ๆ นักออกแบบควรพิจารณาเลือกประเภทของเสื้อผ้าที่ตนจะทำงานด้วย
ความสามารถ และมีประสิทธิภาพจากหัวข้อต่อไปนี้

(1) ประเภทของเสื้อผ้าที่แบ่งตามวัยของผู้ใช้

ก. วัยผู้ใหญ่ วัยอาวุโส

ข. วัยนางสาว

ค. วัยรุ่น

ง. วัยเด็กเข้าโรงเรียน เด็กเดินเกาะตะเกียง เด็กอ่อน

(2) ประเภทของเสื้อผ้าที่แบ่งตามระดับราคา

ก. ราคาแพง

ข. ราคาปานกลาง

ค. ราคาถูก

(3) ประเภทของเสื้อผ้าที่แบ่งตามโอกาสและเวลาที่ใช้

ก. ส่วนภายนอก

-ชุดกลางวัน

-ชุดกลางคืน

-ชุดจำลองแบบ Sport

-เสื้อนอกและเสื้อกันหนาว

-ชุดพิเศษ

-เครื่องแบบ

-ชุดกีฬา

-ชุดแต่งงาน

- ชุดคลุมทอง
- ชุดการแสดงบนเวที
- ข. สวมภายในและสวมในโอกาสส่วนตัว
 - ชุดนอน
 - ชุดคลุมอยู่กับบ้าน
 - กระโปรงชั้นใน
 - เครื่องเสริมรัก
- ค. เครื่องตกแต่งประกอบ เช่น รองเท้า กระเป๋า ถุงมือ ผาพันคอ ฯลฯ
- ง. หมวก

นักออกแบบกับประสบการณ์อาชีพ

ในแวดวงของแฟชั่นเสื้อผ้าปัจจุบัน เหล่าบรรดานักออกแบบรุ่นใหม่ ที่ต้องการมีโอกาสเข้ามามีบทบาทในวงการอย่างนักออกแบบรุ่นที่ ๆ ที่มีชื่อเสียง โค้งค้งอยู่นั้น คลื่นลูกใหม่เหล่านี้ได้เกิดขึ้นมากมาย และด้วยความมุ่งมั่นอย่าง ตั้งอกตั้งใจที่จะแสวงหาความสำเร็จในชีวิต เขาเหล่านั้นย่อมมีแนวทางของตนเอง อาจมีอะไรที่น่าสนใจเก็บไว้เพื่อเป็นการศึกษา และเป็นแนวโน้มในการทำการออกแบบเสื้อผ้าที่ดีได้ ลองดูว่าการที่จะก้าวเข้ามาเป็นนักออกแบบรุ่นใหม่นั้น มีปัญหา และประสบการณ์ทางด้านต่าง ๆ กันอย่างไรบ้าง จากบทสัมภาษณ์

1. นักออกแบบ LAURENCE DUPRE

นักออกแบบสาวรุ่นใหม่ที่กำลังติดตามองคนหนึ่งของวงการ Mode ปารีส ซึ่งมีประสบการณ์ในการเรียนรู้และการทำงานโดยตรง จากการเริ่มต้นเป็นนักออกแบบอิสระตามท้องเสื้อต่าง ๆ กล่าวว่า

- เสื้อผ้าไม่ได้เป็นเพียงอาชีพสเก็ช แค่มันเป็นเสมือนวัตถุ 3 มิติที่มีความรู้สึกถึงจุดร่วมกับนักออกแบบอื่น ๆ แล้วใช้สำหรับสวมใส่ มีการเคลื่อนไหว มีความรู้สึกถึงจุดร่วมกับนักออกแบบอื่น ๆ บ้างหรือไม่:

- แน่นอน ที่บางทีไอเดียก็ไปคล้ายกัน อย่างพวกสีฉูด หรือผืนสะท้อน ในรูปแบบ คือมันมีไอเดียก็คิดขึ้นมาได้ในขณะหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นเราก็พยายามที่

จะนำมาคิดแปลงไปในรูปแบบแนวทางของเราเอง เป็นไอเดียที่มีอยู่ทั่วไปหมด ในถนนในงานศิลปะ ซึ่งมักจะมีจุดร่วมกับนักออกแบบคนอื่น ๆ แล้วยังมีกับเหล่า บรรดาคนที่มีความรู้แสดงออกถึงด้านความคิดที่ไม่เกี่ยวกับเสื้อผ้าด้วย

ทางด้านการงาน:

— ส่วนใหญ่มักจะขึ้นอยู่กับงานที่ต่อเนื่องจากชุดหนึ่งไปยังอีกชุดหนึ่ง เหมือนเส้นต่อเนื่องที่จะทำให้ลงตัวในทุก ๆ ด้านของภาพพจน์ ซึ่งฉันจะเอาจาก วัตถุหรือคนทั่วไปหมด จากภาพยนตร์ ฟิสิกส์ ในถนน หรือจากความทรงจำ ซึ่ง โคลด์สมเอาไว้มันเป็นเคื่อง ๆ แล้ววันหนึ่งก็เกิดเป็นไอเดียขึ้นมา ซึ่งก็พร้อมสำหรับ งาน เป็นทางผ่านสู่ความเป็นจริง สิ่งที่น่าสนใจคือได้ทำสิ่งที่ฉันคิดขึ้นมาให้เป็นรูป เป็นร่าง เป็นการลองที่ท้าทายซึ่งเนื้องานของฉัน

(จากบทสัมภาษณ์ในนิตยสารเปรียว, ฉบับที่ 115 ประจำเดือนเมษายน ปี 2530 หน้า 32 - 36)

2. นักออกแบบ CHRISTOPHE LEBOURG

เป็นนักออกแบบหนุ่มรุ่นใหม่ของวงการ Mode ปารีส ที่มีชื่อเสียง และเป็นที่รู้จักกันดี เขาได้เคยทำงานกับ และเคยอยู่เคียงข้างนักออกแบบ ที่มีชื่อเสียงอีกมาก เขามีห้องเสื้อเป็นของตัวเองในย่านแชนส์กรุงปารีส

สไตล์การออกแบบเสื้อผ้า:

— เสื้อผ้าของเขามักจะเป็นเสื้อผ้าที่ไม่ใช่ใส่ได้เพียงแค่ 6 เดือน เท่านั้น แต่สามารถนำมาใส่ได้นานถึง 5 - 6 ปี แล้วยังเขานิยามการออกแบบ การตัดเย็บที่หรูหรา หรือไม่ก็จะเน้นแบบเด็กที่ไม่เย็บ เขามักจะใช้เสื้อผ้าที่สวยงาม ๆ ซึ่งเขาเหล่านั้นมักจะเป็นสไตล์ อิงกริส

และ Collection ของคุณเน้นให้จินตนาการและไอเดียอย่างไร:

— มันไม่แน่นอน ก็มันแล้วแต่ว่าเขาจะมีอารมณ์ในการจินตนาการใน ช่วงนั้น ๆ บางครั้งก็จะเน้นสไตล์อเมริกัน คือเน้นรูปแบบพวกสุท และในบางครั้ง ก็เน้นสไตล์ผู้หญิงมาก ๆ

บรรดาลูกค้าของคุณส่วนมากเป็นประเภทไหน:

- ก็มีทุกแบบทุกสไตล์ คือก็ขึ้นอยู่กับบุคลิกของแต่ละคน บางคนก็อาจจะซื้อที่เชิ้ต บางคนก็ซื้อกระโปรงชุด แลวแบบของผมนักออกแบบมาเพื่อคนทุก ๆ วัย ซึ่งผมถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก

เป็นการยากมากมั้ยที่จะกลายมาเป็นนักออกแบบที่มีชื่อของปารีส:

- มันก็ต้องใช้เวลาานพอสมควร ต้องใช้เวลา ต้องรู้อย่างจริงจังว่าเราต้องการสร้างสรรค์อะไร ก่อนที่จะกลายมาเป็นนักออกแบบ แล้วต้องมีสไตล์ที่เป็นตัวของตัวเอง แล้วเริ่มสร้างผลงาน ทำงานในรูปแบบที่ตนเองสร้างออกมา ซึ่งแน่นอนเราไม่สามารถที่จะกลายมาเป็นนักออกแบบชื่อดังภายในวันเดียวได้ (จากบทสัมภาษณ์ในนิตยสารเปรียว, ฉบับที่ 105 ประจำเดือนตุลาคม ปี 2529 หน้า 53 - 56)

3. นักออกแบบ ISSEY MIYAKE

นักออกแบบชาวญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงไปทั่ววงการแฟชั่นปารีส ISSEY เป็นนักออกแบบที่ประติษฐาชิ้นใช้ในงานของเขาเอง นอกจากนี้ยังเป็นผู้อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติญี่ปุ่นอย่างเหนียวแน่น โดยการนำศิลปะเหล่านั้นมาฟื้นฟู และประยุกต์งานพื้นบ้านโบราณ ให้เป็นที่นิยมแก่คนรุ่นใหม่ได้โดยไม่รู้สึกขัดแย้งใด ๆ เลยแถมแค่นอย

เอกลักษณ์ที่โดดเด่นของเขาก็คือ การเลือกใช้วัสดุในการประติษฐเส้นใยในการทอผ้า เขาเป็นบุคคลหนึ่งที่ค้นหาวิธีการเปลี่ยนแปลงชิ้นแข็ง ๆ ให้มีสภาพนุ่มสวมใสมากยิ่งขึ้น และเมื่อเขาก่อตั้งบริษัท M.D.S. ขึ้น เขาก็เริ่มทำการผลิตผ้าที่เขาออกแบบเองควบคู่กันไปด้วย เพราะเขาคิดว่ามันเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการออกแบบเองในสไตล์ของเขา ซึ่งตรงกันข้ามกับนักออกแบบอื่น ๆ ในสมัยนั้นที่จ้างออกแบบ Collection ของตนตามเสื้อผ้าแบบตะวันตก ที่มีอยู่แล้ว เติลกับที่ทำให้สไตล์ของเขาไม่เหมือนใคร และมีเอกลักษณ์เป็นของตนเองอยู่เสมอคือ การมองชุดลาดหัว ๆ ไป และพยายามหาโรงงานทอผ้าที่มีคุณภาพดีเยี่ยมอยู่เสมอ ๆ เพื่อที่จะไม่ให้คนอื่นเลียนแบบเขาได้นั่นเอง วิธีการประยุกต์ผ้าทอมือแบบใหม่ของผู้คนขึ้นมาใช้ในสมัยใหม่ ก่อให้เกิดความแปลกแหวกแนวขึ้นในธุรกิจแฟชั่น และได้เป็นรากฐานของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบสิ่งทอที่ใช้ในวงการ

แต่หันทั่วโลกในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นโยน้าย โยเบล็อกไม้ เชื้อของต้นไม้ เชื้อก หรือแม้กระทั่งวัสดุอื่น ๆ ที่เคยใช้กันมาในสมัยโบราณ เขาก็นำมาประยุกต์ให้เข้ากับปัจจุบันได้เป็นอย่างดี โดยไม่มีร่องรอยของความเหอะเหอะ เก๋ ๆ แบบโบราณให้คนรุ่นใหม่ไม่สามารถรับได้เลยแม้แต่คนเดียว

สุดท้ายเขากล่าวไว้ว่า "ผมแสวงหาอิสระเสรีมาตลอดในช่วงที่ผ่านมา ผมรู้สึกปลดปล่อยใจเป็นอันมากในชีวิตผม ผมคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ล้วนเป็นไปได้อย่างดี"

(จากนิตยสารเบรียว, ฉบับที่ 95 เดือนกุมภาพันธ์ ปี 2529 หน้า 37 - 42)

สัมภาษณ์พิเศษ

ชื่อที่ใช้ชื่อบริษัท: นภกรณ์ ทองงาม (เขียน)

จบการศึกษา : มศว.ประสานมิตร คณะมนุษยศาสตร์ เอกศิลปะ

ปัจจุบันทำงาน: เป็นดีไซเนอร์แผนกาวารโก บเลาซ์ (Wacoal Blouses)
บริษัทาวารโก ประเทศไทย

เริ่มงานการเป็นดีไซเนอร์ที่ไหน:

"ครั้งแรกอยู่กับนิวัติ ลักษณะงานที่นิวัติทำนั้นเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปชั้นสูง คือลูกค้าที่ประจำของร้านเป็นเฉพาะกลุ่มที่มีเงิน รับผิดชอบในส่วนที่เน้นแบบเสื้อผ้าไม่มากนัก งานส่วนอื่น ๆ จำจะต้องผ่านหัวหน้าซึ่งเป็นผู้ควบคุมอีกที ทำอยู่ได้ไม่นาน มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ชอบมาหาเพื่อนซึ่งทำงานอวาร์โก มาบ่อยมาก จนเพื่อนอยู่ในทำงานที่นั่น ก็เลยสมัคร แล้วก็เลยได้มาทำที่อวาร์โก ตอนหลังนี้รู้อวาร์โก, อีโคทิว, นิวัติดีรู นี่บริหารเป็นเครือเดียวกัน

มีความคิดเห็นเรื่องแฟชั่นของเสื้อผ้าสำเร็จรูปในปัจจุบันอย่างไร (แนวโน้ม, การแข่งขันในตลาด):

เสื้อผ้าสำเร็จรูปตอนนี้มักจะแข่งขันกันในเรื่องยี่ห้อ และราคา สองสิ่งนี้ทำให้เราแบ่งลูกค้าออกเป็น 2 พวกคือ

- ส่วนหนึ่ง เป็นลูกค้าที่ฉลาดในการเลือกซื้อ มักจะรู้เกี่ยวกับคุณภาพของสินค้าว่าดีหรือคอยตรงไหน เช่นรู้ว่า ยี่ห้อนี้มี

ก็เกรง แล้วก็จะติดอยู่กับยี่ห้อ เพราะฉะนั้นเราต้องให้และ
สร้างความเชื่อมั่นในลูกค้าพอใจ และรู้สึกว่าคุ้มค่าที่จะซื้อ
สินค้าภายใต้ยี่ห้อนี้ สินค้าที่ถูกใจลูกค้ากลุ่มนี้ก็จะมาจากตลาด
บน เช่น บุคคิชั่นสูง ทางสรรพสินค้า

- อีกส่วนหนึ่ง นั้นลูกค้ามักจะคิดถึงเรื่องราคามากกว่ายี่ห้อหรือ
คุณภาพ หากสินค้านั้นเป็นแบบที่พอใจ ทันสมัย หากราคาถูก
เขาก็จะซื้อ ไม่คำนึงว่าคุณภาพจะแค่ไหน ยี่ห้ออะไร ลูกค้า
พวกนี้ก็จะซื้อสินค้าใดจากตลาดล่าง ซึ่งเป็นตลาดที่มักจะลอก
เลียนแบบของดีอย่างนั้นสูงมาคัด ก็เลยทำให้เกิดการแข่งขัน
กันมาก สินค้าระดับตลาดชั้นบน จึงต้องดึงดูดความสนใจจาก
ลูกค้า โดยทำคามสเปคของลูกค้าเป็นหลัก

การที่ไซค์เสื้อผ้าของไซจินคนาการและความคิดสร้างสรรค์อย่างไร:

แรกเริ่มที่มาจ้างงานที่ไซค์นั้น เวลาออกแบบมักจะไซจินคนาการของ
ตัวเองเป็นหลัก เพราะยังไม่มีประสบการณ์มากนัก แล้วศึกษาจากแมกกาซีนบ้าง
แล้วก็ วิดีโอ ซึ่งดูได้จากที่ทำงาน เหล่านี้ นำมาผสมผสานกันแล้วสรุปเป็นความ
คิดรวมยอดเองอีกที

มีขั้นตอนการที่ไซค์ หรือกระบวนการขั้นพื้นฐานเป็นอย่างไร:

ขั้นแรกจะต้องดูกลุ่มลูกค้าก่อน ถ้าอย่างส่วนที่รับผิดชอบคือ วาร์โก
บเลาซ์ เป็นเสื้อผ้าสำหรับสาวทำงาน เมื่อก่อนมีแค่เสื้อผ้าซึ่งเหมาะสำหรับสาว
ออฟฟิศเต็มตัว ซึ่งเป็นชุดที่ออกจะเป็นฟอร์มมากไป ก็เลยหันมาออกสไตล์เสื้อผ้า
ให้สาวที่เพิ่งเริ่มทำงานบ้าง เพราะลูกค้ากลุ่มนี้มักจะหาเสื้อถูกใจไม่ได้ แล้วก็เริ่ม
หาใจเดียวว่าเสื้อผ้าควรจะเป็นลักษณะใด เรียบง่าย หรือว่าต้องดึงดูดใจแค่ไหน
กว่าจะผลิตได้ เรามีขั้นตอนในการออกแบบมากเพราะสินค้าเราเป็นเสื้อผ้าแบบ
สำเร็จรูปในระบบอุตสาหกรรม เมื่อผลิตแล้ว ไซไซเนอร์ก็ต้องควบคุมการโฆษณา
สินค้าควบ ในบางครั้ง แต่ไม่ถึงกับทั้งหมด

มีระยะเวลาในการออกคอลเลคชั่นใหม่แค่ไหน:

คอลเลคชั่นหนึ่งจะใช้เวลาออกเป็นร่างดู อย่างตอนนี้ดูหน้า ท้อง
กึ่งของดูรูปร่างหน้า หรือเป็นผ้า ต้องคิดกันข้ามปีไปแล้ว ไม่งั้นสินค้าของเราจะ

ผลิตออกไปไม่ทันคู่แข่ง เวลาออกแบบมักจะใช้จินตนาการของตัวเองเป็นหลักอยู่เสมอ แล้วย่นำมาผสมผสานกับประสบการณ์

รับผิดชอบการออกแบบบ้านใด:

ส่วนใหญ่เป็นสินค้าในประเทศก็ว่าได้ บ้างแล้ว ชุคสาวออฟฟิศ แต่นางครึ่งก็มีออร์เคอราจากนอก เค้าจะมีแบบมาให้เราก็ก็นำมาออกแบบ ผ่านไปขึ้นคอนกรีตผลิตเลย แต่คิดว่าวัสดุในนี้คุณภาพไม่ดี คิดเรื่องวัสดุและวัตถุดิบผู้ของนอกไม่ได้

สไตล์ของเสื้อผ้าตอนนี้เปลี่ยนแปลงอย่างไร:

ถ้าเป็นสาวออฟฟิศเขาจะไม่วิ่งตามแฟชั่นนัก แบบจึงต้องใช้ได้ในระยะเวลานานพอสมควร เพราะสไตล์ของเสื้อผ้าเดี๋ยวนี้เปลี่ยนแปลงเร็วมาก อย่างที่เคยใช้ในสมัยก่อนในอดีต ก็กลับมาประยุกต์ใช้ได้อีก แต่แฟชั่นของเราก็ต้องอาศัยการขายตามความนิยมของคนเป็นหลัก

แนวโน้มการออกแบบที่จะทำในช่วงต่อไป:

ตอนนี้ก็มุ่งไปที่สาวที่เพิ่งเริ่มทำงาน ซึ่งจะมีความต้องการเสื้อผ้ามาก จึงต้องหาแบบที่ดูใจลูกค้านี้ อย่างคอลเลกชันต่อไปก็จะเป็นชุดทำงานที่จะสามารถใส่ไปออกงานอื่น ๆ ได้ ชุดราตรีที่สามารถใส่ได้นานไม่ใช่ใส่งานเดียวแล้วเลิกกัน เพราะสาวที่เพิ่งเริ่มงานจะมีค่าครองชีพน้อย เสื้อผ้าจึงต้องถึงคุณค่าความสนใจในด้านคุณภาพและคุณค่า

ธุรกิจหรือตลาดมีส่วนเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับความต้องการของลูกค้า:

ก็คำนึงถึงสิ่งที่จะดึงดูดใจลูกค้ามากที่สุด

ความยากง่ายในการหาไอเดีย:

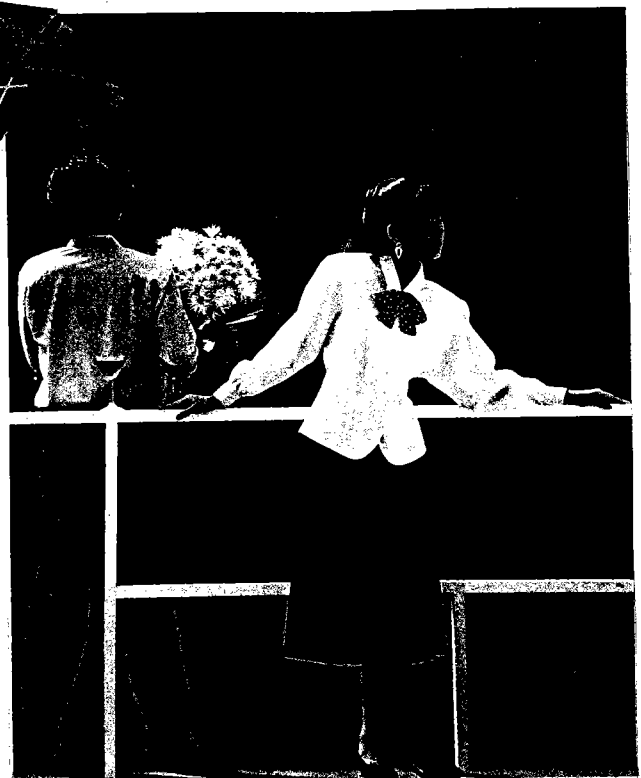
ต้องรู้จักประยุกต์แบบ หรือต้องผสมผสานแบบต่าง ๆ ตอนคิดแบบจะว่าลำบาก ต้องแก้ปัญหาอยู่ตลอดเวลา การดำเนินงานก็ต้องเมื่อเวลาเอาไว้นักปัญหาทุกขั้นตอนต้องทำอย่างรีบเร่ง

แพ้นิยามจะมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องกับงานเพื่อความสำเร็จรูปแค่ไหน: เช่นแบบที่
ออกจากรูปแบบตามสมัยหรือว่าฉีกแนวออกไป

ก็ไม่ตามสมัยซะทีเดียว บอกแล้วว่าเราต้องประยุกต์ใช้ ดึงมาใช้แค่
บางจุดที่คนไทยรับได้ แะนั่นที่ทันสมัยเดี๋ยวนี้นักออกแบบก็ต่างกันไป
บางทีมันไม่เหมาะกับคนไทย ก็ดัด ๆ โดยเฉพาะเราทำเพื่อความสำเร็จรูป ใน
ระบบอุตสาหกรรม ดังนั้นการผลิตจำนวนมากจึงต้องคำนึงถึงต้นทุนการผลิต แบบ
ก็จำกัด ลงทุนจำนวนมาก ต้องให้ลูกค้าทั่วไปใช้ได้ ไม่จำกัดบุคคลหรืออาชีพ

งานที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคิดว่า เป็นเพราะเหตุใด:

บางครั้งแบบที่คิดว่าดีจะโดนใจตลาด ก็ผิดพลาดไปก็มี แต่แบบที่
ไม่คาดว่าจะขายดีกลับอยู่ในความนิยมมาก อันนี้จะเห็นว่าตลาดมันไม่แน่นอน การ
ทำในส่วนนี้บางทีดีไซน์เนอร์ ต้องเชื่องมือประสบการณ์ในตลาด หรือผู้ที่ไม่มีส่วน
เกี่ยวข้องกับอะไร แต่เป็นคนภายนอก เขามาดูความคิดเห็นก็มี

ผลงานของดีไซน์เนอร์

นภาพร ทองงาม

LAURENCE DUERF

Christophe Lebourg

1985

ISSEY MIYAKÉ

1981

การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป

การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปมีวิธีทำงาน 3 ชั้น กล่าวคือ การตัด การเย็บ และทำสำเร็จ ขบวนการการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปนี้เป็นขบวนการขั้นสุดท้ายที่จะนำเอาผ้าชิ้น ซึ่งผ่านกระบวนการต่าง ๆ มาแล้ว เช่น ปั่นกาย ทอหรือดัก ย้อมสี และอื่นๆ มาใช้ ขบวนการเหล่านี้สำคัญมาก เพราะคุณภาพของเสื้อผ้าที่ผลิตได้จะขึ้นอยู่กับเทคนิคการตัดเย็บที่นำมาใช้ กับผ้าที่ผลิตใหม่คุณภาพสูงขึ้นอย่างไร ก็ความงานทางคานนี้ได้รับการศึกษาจนควาตัดทอนสิ่งที่ไม่จำเป็นออก และปรับปรุงให้ทันสมัยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับงาน คานอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะผลิตภัณฑ์ที่ได้ออกมาไม่เหมือนกัน และยังสามาถทำได้ง่าย ๆ เพียงใช้จักร เย็บผ้าและช่างฝีมือเท่านั้น ดังนั้นการผลิตเสื้อผ้าให้เป็นงานอุตสาหกรรม จึงมีปัญหาหลายอย่างที่ต้องคัดลิกก่อนและพัฒนา เทคนิคการตัดเย็บใหม่ ๆ ที่สามารถปฏิบัติได้ขึ้น ในหลายปีที่ผ่านมา เสื้อที่ผลิตตามกรรมวิธีผลิตจำนวน มากใกล้เคียงกันออกสู่ตลาดมากขึ้น โดยอาศัยการ ปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานระบบอัตโนมัติของเครื่องจักรแบบต่าง ๆ ให้สูงขึ้น ซึ่งอย่างน้อยก็เป็นการ เริ่มต้นของงานอุตสาหกรรมประเภทนี้ในอนาคต

อุปกรณ์การผลิตเสื้อ เช่น จักรเย็บเสื้อ ที่รีดผ้าอาจจัดเรียงไว้ต่าง ๆ กันตามชนิดของเสื้อที่จะผลิต เช่น เสื้อผู้ชาย เสื้อเชิ้ต ผลิตกันทีละตัว และอื่น ๆ ในที่นี้จะกล่าวถึงขั้นตอนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่สำคัญดังนี้

ขบวนการตัด ทำความลำดับชั้น ดังนี้

1. การวาดแบบ
2. การวางผ้า
3. การตัด
4. เย็บ
5. การตรวจสอบความเรียบร้อย

1. การวาดแบบ

หมายถึงการวางแผนกระคายที่ใ้เตรียมไว้วางบนผ้า เพื่อเป็นแนวทางสำหรับวาดควยคินสอ นับเป็นงานขั้นสำคัญ มีส่วนสัมพันธ์โดยตรงกับราคาการ

การผลิต เพราะการวัดวางแผนกระดานนี้ จะกำหนดปริมาณผ้าที่ต้องการต่อชิ้น ขึ้นไปกว่านั้น ถ้าเป็นผ้าพิมพ์หรือผ้าที่ตกแต่ง 2 ด้านไม่เหมือนกัน การวัดแบบต้องคำนึงต่อไปด้วยว่า เมื่อตัดออกมาแล้ว ส่วนเนื้อแต่ละชิ้นจะมีลักษณะเช่นไร ในการวัดแบบเนื้อ อาจใช้วิธีพิมพ์แบบตัดลงบนกระดานก่อน แทนการในดินสอวาด เทคนิคเหล่านี้ ใช้สำหรับผลิตจำนวนมาก

2. การวางผ้า

เมื่อวัดแบบเสร็จ จึงนำลงบนโต๊ะตัด โดยวางซ้อนกันหลาย ชิ้น ขนาดของโต๊ะตัดนี้จะกว้างยาวตามขนาดของผ้าที่ใช้เป็นประจำในโรงงานแห่งนั้น ในการวางซ้อนแต่ละครั้ง อาจซ้อนไหนดำถึง 100 ถึง 250 ชิ้น โดยต้องปรับผ้าให้มีอัตราการตึงสม่ำเสมอ

3. การตัด

การตัดผ้าที่มีขนาดหนามาก ๆ ต้องใช้เครื่องตัดไฟฟ้า ซึ่งมี 3 ชนิด คือ ใบมีดตรง ใบมีดวงเคลื่อน ใบมีดสายพาน โดยมีความสามารถตัดเส้นตรงและเส้นโค้งต่าง ๆ

การตัดผ้าในระบบอุตสาหกรรม ต้องเผื่อเศษ ในการตัดด้วย เนื่องจากอาจมีการเคลื่อนบ้างเล็กน้อย ผ้าที่ผ่านการตัดเป็นชิ้น ๆ จะนำมาม้วนไว้เพื่อรอการเย็บในขั้นต่อไป

4. การเย็บ

การเย็บในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูป สามารถจำแนกได้เป็นส่วนๆ ดังนี้

- เย็บคอใน ไคแก่การเย็บคอ ขึ้นหนา-หลัง
- เย็บทับ ไคแก่การเย็บกระเป๋ ผาย เย็บรอบ เป็นต้น
- เย็บริม ไคแก่การเย็บเก็บชายผ้าให้เรียบรอบ

โดยโรงงานจะจัดระบบให้พนักงานแต่ละคนเย็บเป็นส่วน ๆ ตามความถนัดของแต่ละคน และส่งมายังกลุ่มเย็บประกอบ (ต่อชิ้น) ระหว่างปก+ตัวเสื้อ ขึ้นหนา+ขึ้นหลัง, แขนเสื้อ+ตัวเสื้อ เป็นต้น

การเย็บโดยใช้เครื่องจักร สามารถแบ่งตามลักษณะผ้าเย็บได้แก่

1. ผ้าเนื้อนุ่ม

งานหลังค้ายับจะสอดคลองกัน เป็นช่วงเหมือนลูกโซ่ ยึดโคนและท่อนานแท้ที่ลูก
ออกโค้งงาย นิยมใช้เนาเดี่ยวหรือเย็บปากสูง

2. ฝีเข็มกุญแจ

นิยมใช้กันมาก ใช้ค้ายบนและล่างอย่างละเส้นสอดคลองกันถึงกลางของความหนา
ของผ้าที่เย็บตะเข็บทุกซอก เมื่อเดินถอยหลังทับแล้ว เพราะแต่ละฝีเข็มนั้นแยกออกจาก
กัน ตะเข็บทั้งสองด้านเหมือนกัน

การป้อนผ้าเข้าจักรแบ่งออกเป็น

(2.1) การป้อนผ้าธรรมดา

ผ้าจะป้อนส่งเข้าจักรโดยพันกระด้าย เช่นเดียวกับจักร เย็บผ้าในกรอบครัว เป็นวิธี
ป้อนผ้าแบบสากลนิยมใช้กันมากที่สุด

(2.2) การป้อนผ้าแบบผสม

การป้อนผ้าแบบนี้จะปรับปรุงพันกระด้าย ในคาน เชิงกลให้พันกระด้ายและเข็ม
เคลื่อนตัวไปตามแนวชายขวาพร้อมกัน โดยเมื่อผ้าป้อนเคลื่อนไปตามพันกระด้ายนั้นจะ
มีเข็มเย็บค้างอยู่ในผาควย เหมาะสำหรับ เย็บตะเข็บโค้งมากๆ หรือเย็บคอกแต่งบนผ้า

(2.3) การป้อนผ้าแบบรวม

เมื่อป้อนผ้าเข้าในจักร เวลาเย็บที่ป้อนผ้าสามตัว คือ พันกระด้าย ที่ส่งเข็ม
ที่ป้อนผ้าตัวบน จะทำงานให้ไค้จังหวะพร้อมกันการป้อนผ้าแบบนี้ ที่ป้อนผ้าตัวบนและ
พันกระด้ายจะยึดผ้าไว้พร้อมกัน และยังมีตัวเข็มเย็บค้างอยู่ในผาคอย ทำให้ผ้าไม่
เคลื่อนหลุดออกจากกัน ใช้เย็บผ้าที่วางรองกันอยู่หลายๆชั้น และเหมาะสำหรับ เย็บตะเข็บ
คอกแต่งปกเสื้อเชิ้ต มีให้ฝีเข็มบน

(2.4) ที่ป้อนผ้าตัวล่างและตัวบนชนิดต่างๆ

วิธีป้อนผ้าแบบนี้แยกออกได้ 3 แบบ ความจุที่ป้อนผ้าตัวบน ได้แก่ แบบคันเพื่อให
เกิดจีบขึ้น แบบคึงให้ถึงสำหรับเย็บ ฝีเข็มคอกแต่งและแบบทั่วไปประกอบด้วย ที่ป้อนผ้าตัว
บนที่ค่อนข้างยาวทำงานอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลังของ เข็ม ใช้สำหรับ เย็บผ้าใน เนื้อที่มี
ความแตกต่างกัน

หรือเย็บชายเสื้อเชิ้ตที่ปอนตัวบนแบบตั้ง ให้ติดเข้ากับจักร เย็บผ้าแบบ
ผีเข็มลูกโซ่สองชั้นก็ได้เพื่อป้องกันมิให้ตะเข็บบน

(2.5) ความแตกต่างของที่ปอนผาคั่วล้าง

ความยาวของผาที่จะปอนเข้าไปแต่ละครั้งสามารถปรับได้ เพื่อให้
ทั้งสองตัวปอนผาในยาวแตกต่างกัน มีเนื้อเหลือสำหรับผาที่ยึดออก
โคหรือให้จับบนโคแตกต่างกัน เหมาะสำหรับใช้เย็บผ้า เจอร์ซี การ
ปอนผ้าแบบนี้ใช้กับจักรพับริมก็ได้

3. ผีเข็มลูกโซ่สองชั้น

ผีเข็มลูกโซ่ชั้นเดียว จะใช้เข็มและค้ายอย่างละหนึ่ง เย็บสอคล้อง
กันเป็นตะเข็บ แต่ในผีเข็มลูกโซ่นี้จะใช้ค้าย 2 เส้น เข็มเล่มเดียว ค้ายเส้นล่าง
เป็นเส้นที่ทำให้ตะเข็บเป็นลูกโซ่ คานบนเหนือตะเข็บถูกเจาะ แต่คานล่างเป็นเส้นที่
ทำให้ตะเข็บเป็นลูกโซ่คานบนเหนือตะเข็บถูกเจาะ แต่คานล่างจะเกิดเป็นลูกโซ่โดย
คานบนและค้ายล่างคล้องรวมกัน

4. ผีเข็มพับริม

ผีเข็มแบบนี้ นอกจากเย็บชั้นส่วนให้ติดกันแล้วยังพันรอบๆ ริมผ้าอีกด้วย
หรือใช้ตกแต่งชั้นส่วนนั้นก็ได้ ถ้าถึงนิยมนั้นมาก ผีเข็มแบบนี้จะพันริมผ้าไปด้วยกันพร้อมกัน
ฉะนั้นจะใช้ค้ายมากกว่าผีเข็มถูกเจาะแต่ก็ทำให้ตะเข็บยึดออกได้ เหมาะสำหรับเย็บผ้ายืด
ตะเข็บพับริมนี้มีแตกต่างกัน 16 ชนิด ที่นิยมใช้กันมากก็เป็นชนิดเข็มเดียวค้าย 3 เส้น

5. ผีเข็มตะเข็บแบน

ตะเข็บชนิดนี้ยึดออกได้มากและแข็งแรงมากเช่นเดียวกัน นิยมใช้เย็บ
ผ้ายืด สามารถเย็บตะเข็บได้หลายแบบ มีเข็มตั้งแต่ 1 จนถึง 4 เข็ม

จักร เย็บผ้า

ปัจจุบันจักร เย็บผ้ามีหลายแบบ แต่ที่นิยมใช้กันมากคือ จักร เย็บผ้า
อัตโนมัติซึ่งมีคุณภาพสูง และปรับปรุงเทคนิคต่าง ๆ ดังนี้

1. หน่วยพับและเย็บกระเป๋้อัตโนมัติ

พนักงานหน่วยเย็บกระเป๋าส่งเข้าเพียงวางผ้าสำหรับทำกระเป๋าลง
บนตัวเลื่อนขึ้นหน้าตามที่ได้กำหนดไว้แล้ว หน่วยเย็บจะพับริมกระเป๋าลง และเย็บ
ติดกับตัวเลื่อนนำไปรวมไว้ หน่วยนี้สามารถเย็บได้ถึง 1,800-2,000 ชิ้น ในเวลา
8 ชั่วโมง เครื่องนี้ทำงานโดยใช้ระบบลมดูด

2. จักร เย็บปกและขอบมือเสื้ออัตโนมัติ

ส่วนใหญ่ปกและขอบมือเสื้อจะแยกกัน เย็บด้วยจักรคนละตัว แต่ก็
ยังมีจักรที่สามารถใช้เย็บทั้งสองอย่างได้ โดยเปลี่ยนแบบเสียบ้าง จักรชนิดนี้ แบ่ง
คร่าว ๆ ตามวิธีการเกิดจักรออกเป็น 3 ชนิดได้แก่ จักรแบบไฮโครลิก แบบลูก
กลิ้ง-แม่เหล็ก และแบบเอนซี() จักรแบบไฮโครลิก
กลิ้งแม่เหล็กมีเชิงกลค่อนข้างง่ายไม่มีใครมีปัญหา และเย็บได้ขนาดก็มาก ส่วนใหญ่ใช้
จักร เย็บผีเข็มฤดูแจสำหรับเย็บปก และจักร เย็บผีเข็มลูกโซ่ 2 ชั้น เย็บขอบมือเสื้อ

3. จักร เย็บตะเข็บยาวอัตโนมัติ

ใช้สำหรับเย็บตะเข็บทั้งของกระโปรงและกางเกง ตะเข็บตรง
หรือโค้งนอย ๆ เย็บได้โดยใช้ตัวนำคิยูกานชาวของตัวจักร มีจำหน่ายทั้งชนิดที่
เย็บแบบผีเข็มฤดูแจ หรือผีเข็มลูกโซ่

4. จักร ชนิดอื่น ๆ

นอกจากจักร ชนิดต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีจักรอัตโนมัติอีก
หลายชนิดใช้ประโยชน์ได้กว้าง ๆ กัน เช่น จักร เย็บปากกระเป๋ากางเกง จักร เย็บ
ตะเข็บ คกแขนขอบขอบมือเสื้อ จักร เย็บรอยต่อคานหุนอกหรือไหล่หลัง จักรสำหรับ
เย็บเกล็ดเป็นต้น ส่วนดีของจักร เย็บอัตโนมัติเหล่านี้ คือ คนงานที่ไม่ชำนาญ ก็
สามารถเย็บได้เกิดจักรได้ง่าย ผลผลิตคงเรียบร้อยได้ตามคุณภาพเดิม เย็บได้เร็ว
กว่าจักรธรรมดา 2-3 เท่า แต่ราคาจักรค่อนข้างสูง ถ้าเปลี่ยนแบบเสื้อต้องเปลี่ยน
ตัวแบบสำหรับเย็บ ซึ่งมีราคาแพงด้วย ในโรงงานที่ผลิตเสื้อจำนวนมาก การใช้จักร
อัตโนมัติเป็นการดี เพราะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน และคุณภาพของ

ผลิตภัณฑ์ที่ แ่แบบที่ใช้สำหรับบังคับเครื่องทำงานโดยอัตโนมัติ ควรมีความละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้เหมาะสมกับแบบหล่อและแบบเป็นการถาวร

ความรู้เกี่ยวกับวัตถุดิบ

ประวัติการทอด

ประวัติการใส่เส้นผาของมนุษย์มีมานานแล้ว ทั้งแก่มนุษย์ในสมัยแรกที่ใช้ใบไม้และหนังสัตว์ปกปิดร่างกาย เพื่อป้องกันความร้อนหนาว เมื่อมนุษย์เจริญขึ้นได้พัฒนาและเรียนรู้การทำเชือกเส้นใหญ่ และสามารถทำเชือกป่านขนาดเล็กลง จนสุดท้ายสามารถทำเส้นผาที่เกลียวแน่นและเหนียว จากเถาวัลย์ หรือลิ้นจี่ ทอมาถึเรียนรู้การนำเส้นเชือกหรือคายนั้นมาถักและทอเป็นผืนเพื่อใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของประวัติการทอด ทั้งแต่นั้นมาเทคนิคการทอดผาได้ก้าวหน้ามาเรื่อย ๆ จนปัจจุบันกลายเป็นอุตสาหกรรมใหญ่ที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์

การจำแนกเส้นใย

เส้นใยที่นำมาปั่นเส้นค้าย จำแนกออกตามลักษณะ 2 ชนิด

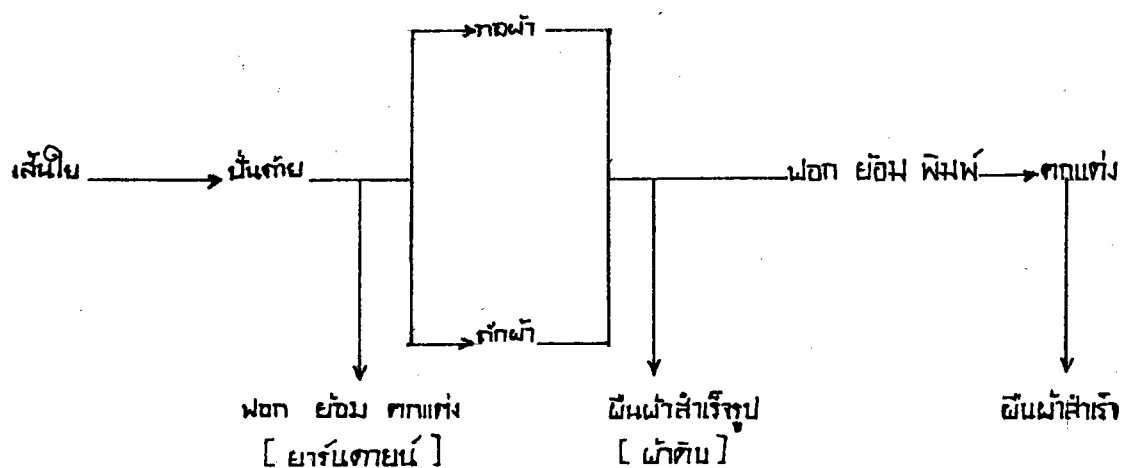
- 1.) ใยธรรมชาติ เป็น ใยที่มีกำเนิดเป็นเส้นใยอยู่แล้วในธรรมชาติ
 - ก. ใยจากพืช ไค้ แก่ ผ้าย ลิ้นจี่ นุ่น ใยมะพร้าว ใยกล้วย
 - ข. ใยจากสัตว์ ไค้ แก่ ไหม ชนแกะ ชนแพะ ชนมิงค์ ชนกระต่าย ชนอูฐ
 - ค. ใยอิมินทรีย์ ไค้ แก่ ใยหิน
- 2.) ใยสังเคราะห์ เป็น ใยที่มนุษย์ดัดแปลงจากวัตถุดิบธรรมชาติหรือประดิษฐ์ขึ้นจากสารประกอบเคมี
 - ก. ใยสังเคราะห์จากวัตถุดิบธรรมชาติ เช่น จากเศษผ้าย เศษไม้
 - ข. ใยสังเคราะห์จากสารประกอบเคมี เช่น โพลีเอสเตอร์ ไนลอน อากีริลิก
 - ค. ใยกึ่งสังเคราะห์ เช่น เรยอน อาซิเทท วิสคอส

การตกแตงผ้า

การตกแตงผ้าหมายถึง การกระทำใด ๆ ที่ทำต่อเส้นใย เนื้อผ้า เพื่อเปลี่ยนผิวสัมผัส เนื้อผ้า และประโยชน์ใช้สอย กรรมวิธีการตกแตงผ้าที่สำคัญ ได้แก่

- ชันเฟอร์โรซิ่ง การทำให้ผ้าไม่หดตัวเวลาซักน้ำ
- เมอร์เซอไรซิ่ง การชุบมันผ้า เพื่อเพิ่มความมันให้แกผ้า และทำให้ผ้าดูสีใสมากขึ้น สีไม่คอยตก นิยมใช้ผ้ายาว
- เรซิน เป็นสารสังเคราะห์ใช้ตกแตงผ้า ทำให้ผ้าทนต่อการยับ

สรุปขั้นตอนการผลิตผ้า

วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเสื้อยืด

เสื้อยืดโดยทั่วไป ใช้วัตถุดิบ 2 ชนิด คือ ผ้า 100% และผ้าทอผสม ผ้าทอผสม คือ ผ้าที่มีส่วนผสมของเส้นใย ทั้งผ้า 2 ชนิด ขึ้นไป ทอรวมอยู่ในผ้าชิ้นเดียวกัน ทำให้เกิดคุณสมบัติพิเศษ เช่น เมื่อนำโพลีเอสเตอร์มาทอผสมกับฝ้าย ในอัตราส่วน 65%-35% จึงทำให้ผ้าที่มีลักษณะและเนื้อสัมผัสนุ่มได้เป็นอย่างดี ไม่คืดแนบตัว เวลาเหงื่อออก แต่มีความเหนียวทนกว่า ไม่ยับง่าย และทำความสะอาดง่าย เพราะมีส่วนผสมของโพลีเอสเตอร์รวมอยู่ด้วย

ผ้า 100% ไคแก - ผ้ายืดคอตตอน 100%

- ผ้าโพลีเอสเตอร์ 100%

- ผ้าเรยอง 100%

- ไนลอน 100%

ผ้าทอผสม ไคแก - ผ้าชีซี่ (ส่วนผสมของโพลีเอสเตอร์และคอตตอน)

- ผ้าชีวีซี (ส่วนผสมของโพลีเอสเตอร์ 50%

และคอตตอน 50%)

ชนิดของผ้าที่นิยมมากที่สุด

1.) ผ้าฝ้าย

ประเภทอินเตีย เป็นประเภทแรกที่เริ่มปลูกฝ้ายก่อน

- คุณสมบัติ ผ้าฝ้ายเป็นผ้าที่ยืดง่าย น้ำความร่อนได้ดี เวลาสวมใส่จะรู้สึกเย็นสบาย เปื้อนง่าย เวลาซักหตุตัวได้ง่าย สารฟอกสีจะทำให้เห็นใยและความเหนียวลง ผ้าเหลืองและไหม้ไฟง่าย ขยายตากแดด เพราะจะทำให้ในผ้าออกสีเหลือง

2.) น้ำโพลีเอสเตอร์ หรือผ้าเทโอรอน

ผลิตในสหรัฐอเมริกาเป็นครั้งแรก

- คุณสมบัติ น้ำโพลีเอสเตอร์ (ประเทศญี่ปุ่นเรียกว่า ผ้าเทโอรอน) เป็นผ้าที่ทนทาน ง่ายแก่ความร้อนไคตี้ เมื่อสวมใส่ในเมืองร้อนจะไม่รู้สึกร้อน ไม่ไคร่เปื้อนง่าย ทนความสะอาด และสะดวกต่อการฟอกขาวไคตี้ ไม่ทนความร้อน จะละลายทันทีถ้าไค้รับความร้อนสูง ถ้าตากแดดนานความเหนียวจะลดน้อยลง ทนกางและกรีกไคตี้

3.) ผ้าไนลอน

บริษัทคูปอง เป็นผู้ค้นพบใยไนลอน

- คุณสมบัติ ผ้าไนลอนจะมีความเหนียว มีความเบาคล้ายเส้นใยชนิดอื่น เมื่อนำไปทอจะไค้ผ้าเนื้อแน่น ไม่ทนความร้อน เมื่อถูกการลุกลไหมจะไม่ติดไฟ ละลายเป็นสีค่าเกาะกัน เป็นก้อนทันที ไม่ลดความชื้น

4.) ผ้าไหม

ประเทศจีน เป็นประเทศแรกที่ผลิตขึ้นมา ไค้สมญาว่า เป็น "ราชินีแห่งใยผ้า" สามารถปรับแก้เองให้เข้ากับ การเปลี่ยนแปลงของอากาศไค้ ถ้าไค้ในฤดูหนาวจะรู้สึกอบอุ่น ถ้าในฤดูร้อนจะรู้สึกเย็น

ผ้าไค้กำลัง เป็นที่นิยมในปัจจุบัน และสามารถผลิตไค้ในประเทศ

ลินิน (Flax)

- ลินิน เป็นใย เซลลูโลสธรรมชาติที่ไค้จากต้น เส้นใยไม่อ่อนนุ่มเหมือนฝ้าย เพราะมีขนาดใหญ่มาก

- ลินินมีความยืดหยุ่นน้อยมาก
- มีลักษณะการคืบไถ่ ลูกไหมเช่นเดียวกับฝ้าย คือ ลูกไหมเร็ว กลิ่นเหมือนกระดาษไหมไถ่
- สามารถทนทานความร้อน 149 (300 °C) ได้นาน
- ทนแฉกไคดีกว่าฝ้าย
- มีปฏิกิริยาต่อการกัดและค้างเช่นเดียวกับฝ้าย แต่ในสภาวะค้าง ลินินจะทนฝ้ายไม่ได้ เนื่องจากลินินมีความแข็งแรงดีมาก และทำเป็นเส้นใยขนาดเล็กได้ ทำให้ขอเป็นเส้นใยที่มีความแข็งแรง สวมใส่สบาย นิยมใช้ทำเครื่องนุ่งห่ม และผ้าสำหรับใช้ในครัว เช่น ผ้าปูโต๊ะ จัดเป็นผ้าที่สวยงาม มีราคา

สแปนเด็กซ์ (Spandex)

- เป็นเส้นใยสังเคราะห์ที่ประกอบด้วย โพลียูรีเทน 85% มีชื่อการค้าว่า " " จัดเป็นยางสังเคราะห์
- ความยืดหยุ่นตัวดีมาก การยืดตัวเมื่อขาด 500-700% หรือสูงกว่านี้
- ไหมไถ่ และซีเภาเหนียว
- ทนทานทนความร้อนพอสมควร
- ทนต่อแสงแดด กว้างไฟ เหนือ ผงซักฟอก ไคดีกว่ายางธรรมชาติ
- นิยมใช้ทำผ้าที่ต้องการให้มีความยืดหยุ่นตัวสูง สามารถถูกทำให้โค้งงอได้ เช่น ชุดว่ายน้ำ ชุดย่นใน เสื้อชั้นในสตรี ถุงเท้า ดึงน่อง

ข้อมูลด้านจิตวิทยาและองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความสวยงาม

ในการออกแบบเสื้อผ้า ต้องอาศัยหลักจิตวิทยาบางส่วนเพื่อมา เป็น

มาตรฐานที่จะออกแบบเพื่อให้เหมาะสม พร้อมทั้งคำนึงประโยชน์ใช้สอยของแบบ
เหล่านั้นด้วย

สิ่งจูงใจใหญ่บริโภคซื้อสินค้า ในที่นี้ คือ เสื้อผ้า นั้น ขึ้นอยู่กับแรง
ขับและแรงจูงใจหลายอย่างประกอบกัน โดยเฉพาะการออกแบบที่ก้าวหน้าอัน
นี้สิ่งจูงใจเกิดขึ้นหลายทางด้วยกัน เช่น สี ลวดลาย เนื้อผ้า เป็นต้น

องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความสวยงาม

นับแต่มนุษย์รู้จักทอผ้าใช้เป็นเครื่องนุ่งห่ม มาจนกระทั่งปัจจุบัน สิ่ง
หนึ่งที่มีมนุษย์พยายามออกแบบ คือ แปรแต่งอยู่เสมออีกคือความสวยงาม เพราะความ
ต้องการที่จะสร้างความน่าสนใจให้เกิดขึ้นแก่ตนเองอยู่เสมอ มนุษย์จึงได้คิด
กรรมวิธีต่าง ๆ เพื่อการตกแต่งคัดแปรแต่งออกมา ในแต่ละยุคสมัย โดยธรรม-
ชาติวิสัยของมนุษย์ ชอบที่จะหลีกเลี่ยงความซ้ำซากจำเจ จึงมีการตกแต่งเพิ่มเติม
ให้ผิดไปจากที่มีอยู่ การตกแต่งเพิ่มเติมนี้เอง เป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความสวยงาม
ของเสื้อผ้าในที่สุด

เมื่อศิลปินหรือนักออกแบบ ให้ความเห็นว่า ผ้าผืนนั้นสวย ขึ้นงาม
โดยที่บุคคลเหล่านี้ มักจะได้รับความเชื่อถือในเรื่องสายตา และรสนิยม แลความ
เห็นที่อาจถือเอาความนิยม หรือความพึงพอใจในขณะนั้นกำหนด ดังจะเห็นได้จาก
แฟชั่น ซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ดังนั้น อะไรเล่า เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความนิยม
หรือพึงพอใจ จนทำให้หลงความเห็นว่าสวยได้

องค์ประกอบหลักของผ้า ที่ก่อให้เกิดความสวยงาม ได้แก่

1. เนื้อผ้า (TEXTURE)
2. สี (COLOR)
3. ลวดลาย (PATTERN)

1.) เนื้อผ้า หรือ ลักษณะพื้นผิวของผ้า (TEXTURE)

โดยมากคำว่าผิวสัมผัสมักจะหมายถึงการจับต้องกันจริง ๆ ถึงจะรู้ แต่
บางครั้งเราก็สามารถบอกถึงผิวสัมผัสได้จากความรู้สึกทางตาได้เช่นกัน ทั้งนี้เนื่อง

เนื่องจากเคยพบ และเคยสัมผัสผ้าเหล่านั้นมาแล้ว ซึ่งผิวสัมผัสนั้นเป็นไคทั้ง
หยาบ ละเอียด เรียบ เกือบว นุ่มหรือคัน นุ่มหรือกระด้าง หยิบหรือละเอียด

ผิวสัมผัสของเนื้อผ้าในปัจจุบันมีมากมาย ซึ่งเป็นผลมาจากเทคนิค
ใหม่ ๆ ในการผลิตผ้า ฉะนั้นก็เลยกันเช่น ผ้า อาจจะมีความวิธีการทอไค
ทั้งแต่เนื้อบางเบาจนถึงหนามาก ๆ และมีปุ่มปม ดังนั้นผ้าแต่ละชนิดจึงต่างก็มี
ผิวสัมผัสที่แตกต่างกันออกไป

แสงมีบทบาทต่อผิวสัมผัสด้วย ผ้าที่มีขนหนา เช่น ผ้าม่านหยาบ มัก
จะดูมีสีมืดกว่าความเป็นจริง สะท้อนแสงไคและดูอ่อนนุ่มแปลกตา

ผิวสัมผัสนี้เองซึ่งสามารถนำไปใช้ในการสร้างสรรค์แบบเสื้อผ้าให้
สะดุดตา ถึงความรู้สึกสนใจไคดี เช่น การจับ ควรใช้ผ้าที่มีน้ำหนัก
ทั้งตัวก็ มีความเงางาม นุ่มวาว ก็จะทำให้เกิดความอ่อนไหว สวยงาม
หรือของการให้ผิวผิว ก็ควรใช้ผ้าเบาบาง เนื้อนุ่ม เช่น ผ้าไหม ผ้าชีพอง
ผ้าป่าน เนื้อเรียบเกลี้ยง ซึ่งเหมาะต่อแบบเสื้อผ้าที่เรียกว่า "

2.) สี (COLOR)

สีเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจไคง่าย และรวดเร็วกว่าสิ่งอื่น แต่มี
อาจกำหนดลงไปไคว่าสีอะไรสวย เพราะเป็นเรื่องของความชอบ ความพอใจ
รสนิยม และแฟชั่น

สีมีอิทธิพลต่อความรู้สึก สิ่งที่เราเห็นไคง่ายที่สุดก็คือ เรื่องของแฟชั่น
ซึ่งเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล เช่น เมื่ออากาศเริ่มเย็นลง สีเครื่องแต่งกายที่
นิยมใช้ ก็ค่อนข้างจะหม่นมัว เมื่ออากาศอบอุ่นขึ้น ก็เปลี่ยนมาใช้สีค่อนข้าง
ร้อน เพื่อหนีความเบื่อหน่าย จากสีสลับ มัวหม่น

นอกจากนี้ สียังก่อให้เกิดการแต่งหน้า หรือทรงผม เช่น สีเข้ม
ดูอบอุ่นจะช่วยในการพรางรูปร่างของคนสวมใส่ไคดี ทำให้เด็กเล็กเพริ้วสง
ทรงกันขามกับสีสว่างมักจะสะท้อนแสง ทำให้แลดูโปร่งสบายกว่าสภาพจริง
เล็กน้อย นั่นก็คือ คนอ้วนควรใส่สีเข้ม ส่วนคนผอมก็ควรใส่สีสว่าง ๆ

สีของเสื้อผ้าสามารถสะท้อนถึงอารมณ์และรสนิยมของผู้แต่ง ความ
หมายของสีแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม เช่น ชาวอเมริกัน ถือว่าสีขาวเป็นสี

แห่งความบริสุทธิ์ มักใช้เป็นชุดเจ้าสาว แต่ชาวจีนถือว่าสีขาวเป็นสีแห่งความเศร้าโศก และนิยมให้เจ้าสาวแต่งสีแดง หรือสีชมพู ซึ่งถือว่าเป็นสีแห่งความร่าเริง ความหมายของสีจึงขึ้นอยู่กับประสบการณ์แตกต่างกัน และสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน สีทุกสีมีความงามต่าง ๆ กันไป สีที่รวมเหมาะแก่กับเสื้อกลางวัน สีสดมาก ๆ เหมาะแก่กับเสื้อกลางคืน

วัย เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ควรพิจารณาเลือกสีสรรของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย สีสด ๆ จะยิ่งเน้นความแก่ของคนสูงอายุมากขึ้น ควรใช้สีอ่อน ๆ แทน ส่วนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจำพวกที่มีสีสันได้ชุด ควร เป็น เรื่องของวัยหนุ่มสาวมากกว่า

3.) ลวดลาย (PATTERN)

ลวดลายหรือลายผ้า เป็นสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นจากการออกแบบ ที่จะดึงดูดความสนใจได้ ลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้า นั้น อาจเกิดจากกรรมวิธีการย้อม การพิมพ์ หรือการทอก็ได้

ในเชิงปฏิบัติกันจริง ๆ แล้ว จะเห็นว่าการเลือกผ้าเป็นจุดเริ่มต้นของการออกแบบเสื้อ และถ้าเลือกใ้ผ้าใ้ได้อย่างเหมาะสมแล้วจะทำให้การออกแบบง่ายขึ้น

ชนิดของผ้าแบ่งตามลักษณะของลายที่ปรากฏคอสาขามี 5 ชนิดคือ

- 1.) ผ้าพื้น (Plain Fabrics)
- 2.) ผ้าลายเรขาคณิต (Geometric Pattern)
- 3.) ผ้าลายธรรมชาติ (Naturalistic Pattern)
- 4.) ผ้าลายรวม (Conventional Pattern)
- 5.) ผ้าลายจุด (Dot or Spot Pattern)

ผ้าพื้น

ถ้าคิดกันเฉย ๆ จะเห็นว่าผ้าพื้นมักจะดึงดูดความสนใจได้โดยยกว่ากว่าที่มีลวดลายแต่ที่จริงแล้ว เมื่อคิดกันให้ลึกซึ้งอีกสักหน่อย จะเห็นว่ามันไม่จริงเสมอ

ไปเพราะในปัจจุบัน ผ้าพื้นสวย ๆ ก็มีมาก มีสีสรรแปลก ๆ ตลอดจนเนื้อผ้า
แปลก ๆ ผ้าพื้นเนื้อดีก็จะมีราคาแพง และมีคุณภาพสูง

ผ้าลายเรขาคณิต

ลายเริ่มแรกที่เราจักใช้มากอน ก็คือ ลายเส้น ทั้งแนวกัง แนวนอน
มีทั้งเล็กใหญ่ เส้นสม่ำเสมอ ซึ่งเวลาตัดเย็บของอาศัยความระมัดระวังในเรื่อง
การทอลายตามตะเข็บกาง ๆ สามารถเล่นลายก็ได้ โดยการใช้นาเจดียง

การทอผาลายบนผ้าจึงมักใช้วิธีพิมพ์กันมากกว่าวิธีอื่น นอกจากผ้า
ลายเส้น แล้วยังมีผาลายคา ผาลายคาเล็ก ๆ เวลานำไปใช้มักจะไม่วางถึง
รอยต่อที่จะเห็นเหมือนผ้ากาใหญ่ ๆ

ผาลายธรรมชาติ

ลักษณะของลายธรรมชาติก็คือลายที่ประกอบด้วยเส้นโค้งธรรมชาติ
นั่นเอง ส่วนใหญ่มักจะเป็นลายดอกไม้ ใบไม้ การใช้นาลายที่มีความคมเขมมาก
แบบเลื้อยควรจะเป็นแบบธรรมชาติ ๆ ไขส่วนตกแต่งด้วยผ้าในตัว ดังนั้นการจะ
เลือกผาลายธรรมชาติใดสวยจะทองเป็นผู้นิยมมีติดอยู่บ้าง หรือคงจัดเป็นพวกนิยม
คามีสีลป

ผาลายรวม

เป็นการรวมลายเรขาคณิต กับลายธรรมชาติไว้ด้วยกันในผ้าชิ้นเดียว
กันตามปกติจะเป็นผาลายทางทั้งในระหว่างทางของลายจะมีดอกไม้เล็ก ๆ อยู่
เกิดขึ้นไ้จากการทอและการพิมพ์ ผาชนิดนี้เหมาะกับชุดลำลอง หรือเสื้อฤดูร้อน

ผาลายจุด

เป็นลายที่ให้ความรู้สึกแข็งที่สุดในจำนวนผ้าอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว แต่ถึง
กระนั้นก็ยังถึงความร่าเริงเบิกบานและอ่อนเยาว์ การที่จะนำผาลายจุดมาใช้ให้

สวยงาม จำเป็นจะต้องแลกความแข็งของจุดลงด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เช่นไม่ควรพาดจุดมาในทิศทางตั้งฉาก อาจนำพาพื้นสีเกี่ยวกับลายจุดมาตกแต่งประกอบกัน วิธีนี้นิยมใช้กันมาก

ก็จะเห็นได้ว่า การของการออกแบบเสื้อผ้านั้น จะดีหรือไม่เหมาะสมเพียงไร ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของ สี ลวดลาย เนื้อผ้า ผสมผสาน และเป็นส่วนเสริมสร้างค่านิยม ความรู้สึก ให้งานออกแบบ สิ่งต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับวิถีชีวิตด้วย เพราะอาจเป็นไปตามแนวโน้มแฟชั่น และตามรสนิยมของผู้ออกแบบ อยู่ที่ว่าคงรู้จักเลือกใช้ให้

ภาพยนต์ของแพชั่น

ในหน้านิยายสารสำหรับผู้หญิงในทุกวันนี้ นอกเหนือจากเนื้อหาเรื่องราวสารพัดจะให้อ่านกันแล้ว สิ่งดึงดูดใจที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งเห็นจะใคร่แก่ "รูปแพชั่น"

และที่เห็นท่าเปรียบเปรยปรากฏกันทาง ๆ นานาอยู่อย่างนั้นรูปแพชั่นก็ไร้วางจะเห็นเพียงภาพยนต์อันไรสาระ จริง ๆ แล้วการฉายภาพแพชั่นสามารถสะท้อนภาพของชีวิตที่เกี่ยวข้องอยู่ในยุคสมัยเดียวกัน ไต่เชนเคียงกันงานศิลปะอย่างหนึ่งเหมือนกัน โดยที่สามารถย้อนหลังกลับเข้าไปในอดีตได้ถึงเกือบร้อยปี ในปี ค.ศ. 1892 ที่มีภาพแพชั่นปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรกในนิยายสารเล่มหนึ่ง ที่ก็ยังโดยเฉี่ยวท่าเปรียบเปรยมาไล่จนกระทั่งในตอนนี้ คือหนังสือ "ไวค" ที่เรารู้จักกันดีนี้แหละ

แต่ "ตำนาน" ของพัฒนาการการถ่ายแพชั่นที่เห็นใคร่ก็เริ่มต้นหลังจากนั้นเล็กน้อย คือในประมาณทศวรรษที่สิบ และการเดินทางของหนังสือไวค ในแวดวงแพชั่นที่ผ่านมาอย่างยาวนาน ก็คงจะถือเป็น "ตำนาน" ของการฉายภาพแพชั่นฉบับหนึ่งได้ ถ้าจะลองมาพลิกตำนานเล่มนี้ดูสักหน่อย คุณก็อาจจะไต่อะไรมาไกลกว่าสิ่งที่คิดเห็นแต่เพียงอย่างเฉี่ยวก็เป็นได้

1.

แต่ก่อนแต่ไรการถ่ายภาพนั้นใน
นิตยสารไวกอนั้น ก็เป็นเพียงภาพแบบ
"พอร์ทเทรท (Portrait)" ธรรมดา-
ธรรมดา โดยใช้นางแบบหรือนายแบบที่
เป็นคนชั้นสูงในสังคม ซึ่งแปลได้ว่าคน
มีสถานะทั้งหลายนั้นแหละ และช่างภาพ
ก็เป็นเพียงช่างภาพที่ถ่ายภาพเท่านั้น
เป็นเพียงงาน "พิเศษ" ยังไม่ใช่ศิลปะ
ศิลปะอะไรนักหนาถือว่าไค

จนกระทั่งหนุ่มชาวอเมริกันสมอง
ใสชื่อ "คอนเด นาสต์" ก้าวเข้ามาใน
วงการธุรกิจหนังสือ และได้ซื้อกิจการ
หนังสือไวกอไปดำเนินการในปี 1909

นาสต์เล็งเห็นว่าอนาคตของนิตย-
สารนั้นขึ้นอยู่กับภาพถ่ายไม่น้อยไป
กว่าในส่วนของการเนื้อหาเรื่องราว โดย
เฉพาะว่าเขาตั้งใจที่จะทำให้ไวกอเป็น
หนังสือแฟชั่นชั้นนำของโลกให้ได้ เพราะ
ฉะนั้นเขาจึงต้องการ "มือที่ดีที่สุด" สำหรับ
การถ่ายภาพให้กับไวกอ และช่างภาพที่มื
อที่ดีที่สุดสำหรับนาสต์ในขณะนั้นคือ "บารอน
ออคอล์ฟ เกอ เมอเยร์"

เกอ เมอเยร์ เป็นช่างภาพชาว
ฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงโด่งดังอยู่ทั้งในปารีส
และลอนดอนในยุคนั้น ชนิดที่ว่าใคร ๆ ก็
อยากให้เราถ่ายรูปให้ (เมื่อจะสวยดีกว่า
ตัวจริง) หลังจากการเกลี้ยกล่อมกัน เป็น

คิมก็แล้วระหว่างนาสกับเคอ เมอเยร์
เคอ เมอเยร์ก็เดินทางไปทำงานที่
นาสที่นิวยอร์กในปี 1913 ถ้าเศรษฐกิจ
ไม่ดีเขาแดงทั้งหลายอยากให้เขาถ่ายรูป
กันอีกก็ต้องตามไปในนั้นละนะ แต่ไปแล้ว
เคอ เมอเยร์ อาจจะไม่มีเวลาถ่ายรูป
ให้ก็ได้ เพราะงานฉภาพแฟชั่นมันพัลวัน
พัลวันพัลวันเขาไปหมด กลายมาเป็นอาชีพ
อย่างหนึ่งของช่างภาพอย่างเขาไปซะแล้ว
ไม่ใช่เพียงงานพิเศษที่เคยรับกันที่ละจวบ
สองจวบอย่างแต่เดาก่อน

ช่างภาพแฟชั่นในทุกวันนี้ก็ควรจะ
ขอบคุณเขากันมั่งละนะที่เขาเปิดทางให้
ใครๆมาหากินกันขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง

และในฐานะที่เป็นช่างภาพแฟชั่น
รุ่นบุกเบิก ก็ยังมีเรื่องต้องขอบคุณกันอีก
เรื่องหนึ่งสำหรับเหล่านางแบบทั้งหลาย
เพราะแต่ก่อนเขาก็ไม่มีเหมือนกันนาง
แบบนี้ เวลาจะแสดงแฟชั่นกันที่ตามเมือง
สำคัญ ๆ ต่าง ๆ ในยุโรป "นางแบบ"
ก็จะใคร่แต่ทุกคำไมแรงที่อ จนกระทั่งเริ่ม
มีการใช้นางแบบกันบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ
แต่ส่วนมากก็จะเป็นประเภท "อุตสาหกรรม
กรรมในครอบครัว" คือใช้เมียของเจ้า
ของห้องเสื้อนั้นละโชว์ซะเองเลย อาจ
จะขายเมื่อ (เกา ๆ) ไปพร้อมกับเสื้อผา
ได้แยกกระมัง

นางแบบในยุคแรก ๆ นั้นจึงใช้คำ
เรียกในภาษาฝรั่งเศสว่า "Mannequin "

EDWARD STEICHEN

ซึ่งภาษาเราแปลกันว่า "หุ่น"

"หุ่น" ในคอนแรกที่ใช้ถ่ายแบบ แฟชั่นนั้นก็ยังเป็นแบบสมัครเล่นอยู่ ก็ประเภทนางแบบก็กิมศักดิ์ลูกคุณหญิงนั้นคุณ-นายนั้นแหละ แกะรอยว่า เคอ เมอเยร์ อาจจะหมั่นใส่พวกยูกี้มีเงินหรือกระไรก็แล้วแต่ จึงปรากฏว่าเอาหันมาในนางแบบที่เป็นพวกคารา หรือนางงามสิบห้า-แห่งที่คนรู้จักกันทั่ว ๆ ไป จนกระทั่งการเป็นนางแบบเริ่มกลายมาเป็นอาชีพทำเงิน (มากเสียด้วยสิ) อยู่ในปัจจุบันนี้แหละ

ส่วนในเรื่องของการถ่ายภาพ เคอ เมอเยร์ ก็เริ่มแหวกแนวฉีกสไคด์ การถ่ายรูปแบบเก่า ๆ ออกมา แทนที่จะถ่ายกันเองเหมือนอย่างเดิยว ไม่คงแสดงอารมณ์อันละมุนละไมอย่างคลาสสิก เล่นภาพพจน์อันงดงามอย่างฉุยยิง-ฉุยยิง นุ่มนวล อ่อนหวาน แลวกัทรุทธาหนอย ๆ โดยที่ไม่ได้เน้นอยู่ที่เสื้อผ้ามากนัก เพราะ เคอ เมอเยร์ เองก็ไม่ไ้สนใจเรื่องของแฟชั่นมาก่อน ยิ่งมาถ่ายรูปแฟชั่นอยู่ในนิวยอร์ก ในขณะที่ศูนย์กลางของแฟชั่นนั้นอยู่ที่ปารีสโน่น โอ้จะบินไปมาเป็นว่าเล่นอย่างทุกวันนี่ก็ยังขมสะกดนัก เสื้อผ้าที่เอามาถ่ายแฟชั่นกันจึงเป็นเสื้อผ้าของนางแบบเสียเองเป็นส่วนมาก

เพราะฉะนั้นก็อย่าไขว่คว้าหาเสื้อผ้ามันมากนักเลย แต่นางแบบสาวสวย

HORST P. HORST

กับฝีมือการถ่ายภาพของเธอ เมื่อเธอย้ายมา
ก็เป่าปากเปื้อนขาวกันเป็นแถว ๆ ไปแล้ว
นิตยสารวานิตี แฟร์ ถึงกับลงบทความ
ปลื้มเปรมเธอ เมื่อเธอย้ายเป็นเรื่องเป็น
ราว แต่อาจจะเอาแน่ไม่ได้เท่าไร
เพราะหนังสือเล่มนี้ก็คือนิตยสารอีกเล่ม
หนึ่งในเครือของนาสต์เหมือนกัลล์

หลังจากไจฟ์มีฝีมือในการถ่ายภาพให้
เป็นที่ชื่นชมอยู่ในนิตยสารโลกเป็นเวลานาน
สมควรแล้ว เธอ เมื่อเธอย้ายถูก "ซื้อตัว"
จากนิตยสาร เพอร์ส บาร์ชาว์ ควบ
เงินเดือนที่สูงกว่าและเขาจะได้อิสรภาพ
อยู่ในปารีสเงินเดือนอีกควบ คนที่ไม่เห็นแก่
เงิน แต่คิดถึงบ้านอย่างเธอ เมื่อเธอย้าย
เลยบอกมือบาย บายกลับบ้านเธอไปเปิด
โอกาสให้ดาวดวงใหม่ชื่อ "เอคเวิร์ค
สไตเชน" ขึ้นมาจรัสแสงคู่กับโลกเป็น
รายต่อไป

สไตเชนเป็นชาวลักเซมเบิร์ก-
ยุโรปอีกเหมือนกัน เริ่มลุยสู่วิศวกรรมตั้งแต่
อายุ 15 ควบการฝึกงานในบริษัททำภาพ
พิมพ์หิน (Lithograph) แล้วก็ฝึกถ่าย
รูปกับวาครูปไปควบ เขาเดินทางมานิวยอร์ก
ในปี 1900 แล้วก็เริ่มพัวพันอยู่กับ
วงการถ่ายรูปมาตั้งแต่นั้น จนได้เป็นหนึ่งใน
ที่ร่วมก่อตั้ง "291 แกลลอรี่" อันมีชื่อ
เสียงของนิวยอร์กกระเซาควบคน และ
หอবারมีเริ่มแบ่งบานดังว่า เขาก็ได้มา
ร่วมงานกับโลกในปี 1923 ทั้ง ๆ ที่ใน

ก่อนแรกเขาก็ไม่ค่อยรู้เรื่องแพ้นั้นกับเขา
เหมือนกัน แต่เมื่อดูว่าใครแบคคืออย่าง
บรรณาธิการฝ่ายแพ้นั้นของไวคชื่อ
คาร์เมล สโนว์ ที่เขายกย่องว่าเธอ
"ช่วยให้เห็นส่วนประกอบที่สำคัญของ
แพ้นั้นในการถ่ายรูป" รวมทั้ง "สอนให้
รู้จักความพิเศษที่แตกต่างกันไปของศิลปะ-
เนอร์ชาวฝรั่งเศสแต่ละคน" อีกด้วย

หลังจาก "รู้เรา" ในเรื่อง
แพ้นั้นบ้างแล้ว สไตเซนก็เริ่มหุงพรวดขึ้น
มาในด้านการถ่ายภาพแพ้นั้นในสไตลที่
แตกต่างไปจากเคอ เมอเยร์

จะเป็นเพราะสไตเซนหนุ่มกว่าก็
เป็นได้ สายตาในการมองโลกของเขา
จึงค่อนข้างจะ "สมัยใหม่" กว่าเคอ
เมอเยร์ ในขณะที่ผู้หญิงของเคอ เมอเยร์
เป็นผู้หญิงแท้ ๆ ที่งามนุ่มนวล สไตเซน
จะเสนอภาพของผู้หญิงที่มีบุคลิกที่เข้มแข็ง
และดูเป็นหัวของตัวเองมากกว่าจะหน้า
สวยหวานตาเดียว และในการจัดองค์
ประกอบของรูปเขาก็เน้นที่รูปทรงและ
เส้นสายต่าง ๆ ที่มาประกอบรูปมากขึ้น
พัฒนาขึ้นมามากขึ้นอีกหน่อยขอไม่ไปคนปาก
เสียก่อนขอเอาใจ

จากงานของสไตเซน นอกจาก
พัฒนาการในเรื่องความคิดสร้างสรรค์
แล้ว เราก็จะเห็นถึงพัฒนาการของผู้หญิง
ร่วมสมัยในยุคนี้ด้วย จากผู้หญิงที่นุ่มนวล
เรียบร้อย (อย่างที่คุณชายเขาชอบให้เป็น)

GEORGE HOYNINGEN-HUENÉ

ผู้หญิงในช่วงนี้เริ่มแสดงความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น เริ่มเผชิญหน้ากับสังคมอย่างเข้มแข็งขึ้น ปรากฏเปรี้ยวขึ้น แฟชั่นในยุคนี้ก็จะเห็นได้ว่าเริ่มเปลี่ยนไป จะหรูหราก็เริ่มหรูแบบง่าย ๆ มากขึ้น ไม่ถึงกับหรูหราแบบลึกลับกระฉับกระเฉงมากนัก อย่างที่เห็นโคชัคก็จากแฟชั่นของโกโกชวแนล แฟชั่นที่ดังก็ยกกันว่า "คลาสสิก" เหมาะสำหรับการกอบปี้กันจนทุกวันนี้

แล้วก็ในสมัยนี้คือช่วงจาก 1920-1930 ก็เริ่มมีการตั้งเอเยนซีนางแบบกันขึ้นมากแล้ว เพียงแต่ว่ายังไม่ประสบความสำเร็จเป็นที่ฮือฮา เพราะความนิยมนางแบบในสมัยนั้นเขานิยมการจ่ายเงินล้านกันอย่างเมามัรี พิคฟอร์ด ธา บารา หรือคลารา โบว์ สาว ๆ สมัยนั้นก็ทำตัวเป็นแมรีสอง ธีกาสาม เหมือนสาวสมัยนี้เป็นอัญชลีกันเป็นโหลนั่นละคะ

ส่วนคุณสไตเซนหลังจากออกมาจากงานในทิวทัศน์จนถึงปี 1937 ก็เลิกวาดกันไป แต่ไม่ได้รับการกล่าวถึงว่าใครมาซื้อตัวไปอีก หรือจะเกลียดถึงขนาดขับไล่ไปอีกคนก็เป็นได้ แต่ความเก่งกาจของเขาก็ทำให้งานของเขาถูกกลายเป็น "ค่า" ให้ช่างภาพรุ่นหลัง ๆ อิทธิพลของช่างภาพหนุ่ม ๆ ในยุคนั้นกันถ้วนหน้า แม้กระทั่งช่างภาพอย่าง "บารอน จอร์จ ฮอยนิงแน-กูเน" ที่ก่อนหลังกลายมาเป็นดัง ในตอนแรก ๆ ก็มี "กลิ่น" ของสไตเซนอยู่ในงานของเขาหน่อย ๆ

เหมือนกัน

ฮอยนิง เคน อูเน่ ที่ต่อไปจะขอ
เรียกให้สะกดปาก (กา) กวาวา "อูเน่"
เป็นลูกครึ่งอเมริกัน แต่ไหลไปทำงานที่
ปารีส เพราะกลัวชาดคุณทางภาพยนตร์
หรือไรก็สุดจะเคา อูเน่ทำงานกับไวค
เหมือนกัน แต่เป็นไวคฉบับฝรั่งเศษที่
เพิ่งเริ่มก็พิมพ์เมื่อปี 1920 ในตอนแรก
ก่อนจะมาเป็นดาว อูเน่ก็เป็นแค้กิน มี
ฐานะเป็นช่างภาพช่วยที่ไม่มีควมหวัง
อะไรมากนัก จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้
โอกาสแสดงฝีมือฉายรูปตัวเอง แล้วกิน
ก็กลายมาเป็นดาว เขาได้เลื่อนขึ้นมาเป็น
หัวหน้าช่างภาพ โดยที่บรรณาธิการฝ่าย
แฟชั่นในตอนนั้นคือ คีไซเนอร์ชื่อ

"เมนโบเซอร์" เป็นคนเห็นดีเห็นงาม
แม้ว่าจะแถม อูเน่คงจะประหลาด จนทำให้
เขาไปกล่าวยับตำแหน่งนี้ แต่ก็ไม่ไป
บอกให้เขาเลือกช่างภาพชื่อ "แมน เรย์"
แทน เมื่อแมนโบเซอร์ไม่รับมุข อูเน่ก็
เลยบอกดี แทนจะต้องมานั่งเลียคางที่
หลังไปทีไรเนทัวมากไปหน่อย

แต่อูเน่ก็โลภพิสูจน์ให้เห็นว่าการ
ตัดสินใจของแมนโบเซอร์นั้นใช่ได้

ถึงแม้ในตอนแรกอูเน่จะติดกลิ่นอาย
ของสไตล์เรเนมาบางอว้างที่ว่า แคพพอทำ ๆ
ไป เขาก็เริ่มหาทางใหม่ ๆ ให้กับตัวเอง
เขาสนใจปรัชญาแบบต่าง ๆ เช่น
เอ็กซ์เพรสชันนิสม์ หรือเซอเรียลลิสม์

IRVING PENN.

GEORGE HOYNINGER HUENE

จนกระทั่งศิลปะแบบใหม่เริ่มแพร่หลายขึ้น
มาในปี 1925 คือศิลปะแบบที่เรียกว่า
"ART DECO" เขาก็เริ่มผสมผสานศิลปะ
สมัยใหม่ดังกล่าว จนออกมาเป็นสไตล์ของ
ตนเองที่ "เปรี๊ยะ" และสมัยใหม่ขึ้นไป
อีกชั้นหนึ่ง รวมทั้งมี "เอกลักษณะ" ที่ไม่มี
ใครสามารถเลียนแบบได้ เช่นว่า เขา
สามารถจัดแสงให้กับรูปใดอย่างมีชีวิตชีวา
แม้ว่าเขาจะถ่ายรูปรูปร่างหน้าในสตูดิโอ
เขาก็ทำให้ดูราวกับว่าสาวเจ้ากำลังทอด
กายอยู่ท่ามกลางแสงอาทิตย์ริมหาดไล่ที่
เคียว

สาว ๆ ของอูเน็กเริ่มเปรี๊ยะขึ้น
อีกเล็ก ๆ เช่น เคียวกับในชีวิตจริงที่ผู้
หญิงเริ่มมีกิจกรรมนอกบ้านมากขึ้นอาจ
จะเฝ้าดูอยู่ตามงานโน่นงานนี้ด้วยกระ
โปรงพลึงกับเสื้อเบตเซอร์อย่างโก้ของ
ชาแนล หรือตามสบายอยู่ในสนามกีฬา
ที่โหดแห่งกับเสื้อของเชิ้ตฟาเรลล์
หรือเสื้อสวยของว็อนเน็ท

ที่แน่ ๆ คือไม่นั่งตบขุงรอให้ใคร
มาลื้อขอไปทำโรงงานผลิตลูกบอลอย่าง
เคียวหรือก ถึงตอนนั้นจะเป็นเมื่อ 5-6
ปีก่อนก็เลอะ

คุณยายก็เปรี๊ยะได้เหมือนกัน ประ
สาคุณยาย

หลังจากนั้นความเปลี่ยนแปลงก็เริ่มทยอยกันมาอีกเป็นระยะในช่วงทศวรรษ 1930-1940

ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอย่างแรกเกิดขึ้นมาจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกตั้งแต่ปี 1929 เป็นต้นมา จะตกต่ำมากกว่าหรือน้อยกว่าภาวะเศรษฐกิจยุคปากียอกโมไคแน่ชัด แต่ก็ทำเอาใครต่อใครต้องรัดเข็มขัดกันสุดฤทธิ์ วงการแฟชั่นที่เคยฟูฟ่าเฟื่องฟูก็เริ่มพุบอดแลครั้นของปารีสในปี 1930 ที่เคยทำเงินกันเป็นกอบเป็นกำก็ไม่รุ่งเรืองอย่างเก่า ชาวอเมริกันที่เคยขนเงินไปซื้อเสื้อผ้าจากห้องเสื้อชั้นนำของปารีสก็ค่อย ๆ เฟดกันไปบ้าง จนกระทั่งเศรษฐกิจเริ่มกระเตื้องขึ้นในปี 1933 นั้นแหละไฟرفาจึงค่อยหน้าใสกันขึ้นมาหน่อย

แต่จากความซบเซาทางเศรษฐกิจถึงกล่าวทำให้อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่มีราคาไม่แพงนักในนิวยอร์กเริ่มบูมขึ้นมาแทน เพราะถึงจะราคาไม่แพงเท่าเสื้อผ้าจากปารีส แต่ก็กอบโกยได้เหมือนเคะไม่แพ้พวกเสื้อผ้าตลาดกลางบ้านเราเท่าไหนนักหรอก สิ่งแนวหาของเสื้อคัง ๆ ในปารีสจะพยายามปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์โลกด้วยการ เสนอแบบเสื้อที่โชว์สัดส่วนต่าง ๆ ที่ดูลงบ้าง ก็ยังเป็นราคาที่ถูกลงสำหรับเศรษฐกิจประชาชนทั่วไปก็ใส่เสื้อกอบกันไปกองพลาง ๆ ก็แล้วกัน

และนอกจากแบบเสื้อจากปารีสจะเป็นแนวทางแฟชั่นที่คนคมกันไม่ให้ตลาดคาแล้ว ในสมัยนี้ยังมีแฟชั่น "ฮิต" กันระเบิดอีกอย่าง คือเสื้อผ้าที่มาจากภาพยนตร์

สภาพความเดือดร้อนจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้ผู้คนหันไปหาความสนุกสนานง่าย ๆ จากภาพยนตร์กันมากขึ้น เพื่อหนีหนีจากความทุกข์ยากของชีวิตจริง สักว่าคราวก็ยังดี ผลพลอยได้จากความนิยมครั้งนี้ก็คือ เสื้อผ้าของนางเอกในหนังแหละ เรื่องจะกลายมาเป็นเสื้อตัว ๆ ตามกันเกร่อ เช่นแบบเสื้อที่คิซเนอร์ชาวอเมริกันชื่อ "อาเคเรียน" ออกแบบให้ โจอัน คราวฟอร์ด ใส่ในหนังเรื่องหนึ่ง เป็นเสื้อหนุ่นไหล่ให้ตั้งสูงเป็นสี่เหลี่ยมอย่างที่เราก็ยังเห็นกันอยู่ในตอนนี้เนี่ย หรือเป็นแบบเสื้อที่ "คลาสสิก" ของยุคนั้นที่เกี้ยว

แทนักออกแบบเสื้อสำเร็จสำหรับวงการภาพยนตร์อเมริกัน ก็ยังเป็นคิซเนอร์ชาวฝรั่งเศสชื่อ เชอ ชวเนต เขียพาเรลลี ลองแวง มาร์เชล โรซ่า และปาอู กลายเป็น "สินค้าออก" อย่างหนึ่งของฝรั่งเศสจนกระทั่งนักออกแบบชาวอเมริกันค่อย ๆ เกิดความกันขึ้นมาเป็นแถวอย่างเช่น โฮเวิร์ด เกียร์ เทรวิส แบนต์

หรืออาเคเรียน ฮอเล่ย์จึงเริ่มหันมาใส่อง "ยลิตในประเทศ" จน "มองนอก" จากวงแหวนกลมความจำเป็นไปในที่สุด

และทองจันทน์ก็ไว้อีกหน่อยว่า ในสมัยนี้ชายกระโปรงที่เคยยาวนานมาแค่ ไท่นักไร เริ่มหกล้นขึ้นไปเหนือเข่า เป็นครั้งแรก และผู้ที่เผยแพร่แฟชั่นนี้ ก็มาจาก หนังสือความเคยชินแหละ ถึงจะก๊วกวักกันมากในตอนแรก แต่ก็เริ่มมีคนทำตามกันต่อ มา เพราะกระโปรงสั้นคงจะดูกระฉับกระเฉงกลองก๊วกวากกระโปรงยาวหรือ สาว ๆ จะใจกลามากขึ้นกว่าเดิม อันนี้ไม่ขอเถา

ส่วนในวงการหนังสือแฟชั่น โวกก็ก้าวผลงานขึ้นมาเป็นผู้นำแห่งยุค โดยมี บรรณาธิการที่เก่งกาจอย่าง "เอ็ดนา วู. เมน โซล" เป็นผู้นำมากขึ้น โดยมี

โวกโคเริ่มเปลี่ยนรูปแบบของตัวเองมากขึ้น เสนอเนื้อหาสาระมากขึ้น โดยมี กร.เมเฮเหม็ค เฟมี อากา" มาเป็นหัวหน้าฝ่ายศิลป์คนใหม่ และเพิ่มบทบาทของหัวหน้าฝ่ายศิลป์มากขึ้นในส่วนของแฟชั่นแทนที่จะเป็นเพียงผู้ช่วยในการวาง รูปแฟชั่น อากาก็เสนอการจัดหน้าแฟชั่นใหม่มีการ เพิ่มตัวหนังสือเรื่องราวลงไปเพื่อ ช่วยในการปริ้นท์ ให้ความสำคัญกับการจัดวางหน้า (LAY-OUT) มากขึ้น คง เพราะแกลเป็นอาร์ต ไซเคเรเตอร์ ไม่ใช่ช่างภาพ แลอากาก็ได้เกลี้ยกลั่นช่างภาพ แลอย่างโคหรอก ว่ากันว่าแกลเป็นคนสนับสนุนกระตาศาชนายฮอส์ พี ฮอส์ที่ ซึ่งไม่เคย ไม่เคยถ่ายรูปมาก่อนเล่นในชีวิตให้เป็นช่างภาพขึ้นมาได้ โดยบอกง่าย ๆ ว่า "ลองดู" แลก็จัดการให้ฮอส์ที่ยืมสตูดิโอของโวกเพื่อฝึกฝนฝีมือ เผลอว่าเจอ คนใจถึงเหมือนกันตาฮอส์ที่ก็ออกไปที่สตูดิโอ แลก็กลายมาเป็นช่างภาพดังไปจนได้ ง่ายเหมือนฝันที่เคียว เขียว

ฮอส์ที่จึงขึ้นมาได้จากภาพถ่ายที่แสดงออกถึงความกล้าและเชื่อมั่นแบบไม่ ก้าวใคร และจากการที่เคยเป็นนักเขียนสถาปัตยกรรมมาก่อน ฮอส์ที่จึงนิยมใช้รูปแบบ ทางสถาปัตยกรรมในงานถ่ายรูปของเขา ส่วนมากเขาจะชอบถ่ายภาพในสตูดิโอ ที่จัดฉากไว้ เข็มขัดควมฝีมือตัวเองมันคนอื่นมัน แลทั้งหมดจะผ่านการวางแผนงาน อย่างรอบคอบแล้ว เพื่อให้รูปออกมาได้ตรงตามคอนเซ็ปต์ที่วางไว้แกลแรก นอก จากนี้ฮอส์ที่ก็ยังคิดเทคนิคในการใช้แสงแบบใหม่ ๆ เช่น การใช้แสงเอวาระ แลในบางส่วนเพื่อให้รูปออกมาดูมีมิติ อย่างใจใจไม่ใช่รูปที่เพศ สาว ๆ ในรูป ถ่ายของเขาเป็นชาวเป็นสาว แลในขณะเดียวกันก็ดูเขี้ยวและเป็นตัวของตัวเอง ชนิด เปรี๊ยว กันไม่เสรีที่เคียว

นอกจากฮอว์ธอร์นแล้วก็มีช่างภาพหน้าใหม่ที่คงใจกันขึ้นมาในตอนนี้อีกหลายคน เช่น แมน เรย์ เซซี. บีตัน และอองเกร เคิร์ส

แมน เรย์เป็นจิตรกรมือเก่าที่ถือว่าการถ่ายรูปเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่งเท่ากับการวาดรูป และเขาก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องของแฟชั่นเท่าไรนัก แต่ทำงานเป็นครั้งคราวให้ทั้งกับไวคและอาร์เพอร์ส บาร์ซาร์ รูปถ่ายของเขาจะมีจุดเด่นอยู่ที่การใช้รูปทรงและเส้นสายของฉากและแบบ เสื้อที่ให้อีกกันในบางครั้ง เพื่อสร้างอารมณ์ที่แตกต่างไปจากธรรมดา อาจจะดูแฉะแฉะ ๆ หน่อยว่ามันสวยตรงไหนหวา แต่ใคร ๆ เขาก็ว่าสวยก็แล้วกันนา

ช่างภาพที่เป็น "ลูกหม่อ" จริง ๆ ของไวคในวงนี้คือ เซซี. บีตัน

บีตันทำงานกับไวคมาตั้งแต่ปี 1926 ในฐานะนักเขียนและคนวาดรูปประกอบแต่บีตันสนใจงานถ่ายรูปมาตั้งแต่เด็ก ๆ เขาพยายามฝึกฝนฝีมือจนกลายเป็นช่างภาพฝีมือในที่สุด และเขาก็ทำงานให้กับไวคแต่เพียงคนเดียว หนังสือไวคในวงนั้นจึงเต็มไปด้วยงานฝีมือบีตัน

แต่บีตันก็เป็นคนที่ไวคควรจะมีใจได้ เพราะงานแต่ละชิ้นของเขามักจะได้รับการกล่าวถึงถึงอยู่เสมอ เช่น รูปที่เขาย้ายมิสซิสวอเลตส์ ซิมป์สัน ซึ่งกำลังเป็นสาวเกรี้ยวกราดอยู่กับภริยาอังกฤษอยู่ในตอนนั้น ก็ทำให้ไวคซาบซึ้งซาบซึ้ง ๆ กับหนังสือบ้านเราบางเล่มเวลา "เจ้าเขา" นั้นแหละ

วากันถึงสไตล์ของบีตัน ก็แตกต่างไปจากคนอื่นอีกนั่นแหละ ไม่งั้นคงไม่ดัง บีตันชื่นชอบงานศิลปะแบบ Neo-Romantic และชอบใช้รูปเขียนของจิตรกรสไตล์นี้เป็นส่วนประกอบหรือแบ็คกราวนด์ของรูปถ่าย หรือบางที จากความที่เขาชอบเรื่องและละครเวทีมากเป็นพิเศษ พอได้เปรียบประจักษ์ฉากสำหรับถ่ายรูปวิจิตรราวกับฉากละคร และในความสัมพันธ์กับฉากจนบางครั้งก็ราวกับว่าที่แบ็คกำลังถ่ายรูปละครอยู่มากกว่าจะถ่ายแฟชั่น

โดยสรุปก็อาจจะพูดได้ว่าบีตันชอบความสวยงามนุ่มนวลแบบเก๋ไก๋- นึกในตอนที่ในสมัยนั้น ศิลปะแบบเซอเรียลลิสม์กำลังมาแรง หลังจากที่เริ่มออกมาโชว์กันในปี 1930 ใคร่อใคร่ก็พากันปลื้มจินตนาการอันซับซ้อนเหนือจริงไปหมด แต่บีตันกลับไม่สนใจไปค่อยเขา เคยเขียนจดหมายขอให้ไวคหันมาถ่ายรูปแบบโรแมนติคมากขึ้น เพราะเขาเห็นว่าศิลปะแบบใหม่ และเทคนิคนั้น ๆ ทำให้รูปดูแข็งกระด้างและเย็นชา แต่ก็ได้รับคำตอบกลับมาอย่างเฉยชาครั้งจากเอ็ดนาและ

อาจว่า โลกต้องเสนอสิ่งที่อยู่ในยุคสมัยและเข้ากับคนทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่แค่
"สนองค้นหา" ตัวเอง เพียงอย่างเดียว

อย่างนี้มันก็จอบไปตามระเบียบ

แถมถึงมองเวลานี้จะเป็นช่วงเวลาที่เราเริ่มค้นคว้าความยากลำบากของโลก
คนเราก็ไม่เคยยอมแพหรือขอพรหรือรอคอยอะไรมากมาย สิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ถูกคิด
ขึ้นมาสร้างความสะดวกสบายให้กับคนเรามากขึ้น เช่น ในวงการถ่ายภาพ ก็มี
ประดิษฐ์กล้องแบบใหม่ ๆ ที่ใช้งานง่าย ขนาดเล็กพอที่จะพกพาไปถ่ายรูปนอก
สถานที่ได้ง่ายกว่าเก่า แลคุณภาพแจ่มแจ้ง ทำให้มีสไตล์การถ่ายรูปแบบ
ธรรมชาติ มากขึ้น เช่นถ้าจะถ่ายเสื้อผ้าตัวเร่ นทาง ก็จะไม่มัวมาวางท่า
อยู่ในสตูดิโอให้เมื่อย แต่จะไปวางท่าวางทางถ่ายรูปกันตามสถานที่จริงไปราว
กับว่าจะเกิดทางจริง ๆ นางแบบที่นิยมใช้ก็เลยกลายเป็นสาวน้อยหน้าใสมีชีวิต
ชีวาให้กับธรรมชาติ

แต่ความก้าวหน้าของเทคนิคอย่างหนึ่ง ก็ไม่เป็นที่สมารถของดีไซเนอร์
ก็มีเหมือนกัน

นั่นคือเมื่อสิ่งประดิษฐ์ของเยอรมันคือกล้องยี่ห้อROLLEIFLEX สามารถผลิต
ฟิล์มขนาดใหญ่ขึ้นมาใช้ได้ ซึ่งจะช่วยให้เก็บรายละเอียดต่าง ๆ ได้แจ่มชัดขึ้น
ดีไซเนอร์ก็พากันกระหึกระเพื่อมใส่ เพราะมันจะทำให้การออกแบบทำได้
ง่ายขึ้นและเหมือนขึ้น แต่สบายใจคนก็อปปีกันไปแล้วนะ

และถึงก่อนมีการถ่ายภาพก็พัฒนาขึ้นมาจนสามารถถ่ายเป็นภาพสีกันได้แล้ว
แม้ว่าจะค่อนข้างยุ่งยากและราคาแพง แต่นักธุรกิจหัวก้าวหน้าอย่าง คอนเต นาสี
ก็ไม่นับแต่อย่างใด เขาตั้งโรงพิมพ์ภาพสีขึ้นที่ตองโฮร์แลนด์ในปี 1929 และพอถึง
ปี 1932 เขาก็ได้ช่วยฝีมือศิลปินสองคนคือ แอนตัน บรูเฮล วาดภาพ และ วาเลเทนิค
เฟอร์ดินานด์ บูร์เซ มาช่วยกันผลิตงานออกขายกันเป็นลำเป็นต้น ออเนบริษัทยักษ์
ใหญ่อย่างโคดักจะผลิต KODACHROME ออกมาขายเสียอีกจะบอกให้

คุณเหมือนว่าโอกาสต่าง ๆ จะยังเปิดให้คนอื่นอีกมากมาย เพราะโลกยังอยู่ใน
ช่วงของการเจริญเติบโต ใครที่มีความคิดใหม่ ๆ ไม่เหมือนใครสามารถผงาด
ขึ้นมาโคกเค้นได้อย่างไม่ยากเกินฝัน ถ้าเพียงแต่จะพยายามลงละตั้งใจ

แต่คงไม่ใช่ว่าสำหรับโลกในขณะนี้ที่มีคนชั่ว เย็น และแย่งชิงทุกอย่างกันอย่าง
กันอย่างเห็นๆ หนะหาอย่างทุกวันนี้ และไม่มีอะไรที่ไปกล่าวปลงเสียเลย

ករ ឧបវណ្ណការ

วัตถุประสงค์

ในการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปนั้น ต้องใช้วัสดุอุปกรณ์ที่อ่านยวดยาน
สะดวกอย่างเต็มที่ เพราะการผลิตเป็นจำนวนมาก ขอมองหาดีระบอบอุตสาหกรรม
เข้ามาช่วย ดังนั้นอุปกรณ์ที่ใช้จึงต้องในการลงทุนสูง เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป
อย่างรวดเร็ว ซึ่งสิ่งป็นพื้นฐานนี้ ก็ไ้รวบรวมลายละเอียดไว้ในส่วนข้อมูล
สัมพันธ์ คือในเรื่องการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปแล้ว

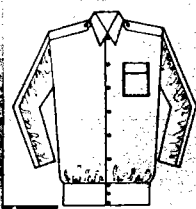
แต่ลักษณะการออกแบบเสื้อผ้าที่เป็นชิ้นงานนั้น เป็นเพียงการลุ่มคว่ำ-
อย่างแบบที่ไคจิง เป็นเพียงแบบทดลอง ดังนั้นจึงไม่สามารถดำเนินงานตามขั้นตอน
ของการผลิตจริงๆ ไค คองชอยกไปไม่นานมากกล่าวอ้างในที่นี้จึงขอกล่าวถึงวัตถุประสงค์
อุปกรณ์ในการทำแบบทดลอง ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. สเก็คซ์แบบที่โด่งในกระดาม เพื่อนำไปช่วยเลือกสรรวัสดุ
ก่อนอื่นเนื่องจากแบบที่ใช้นั้น จะจงว่าเป็นแบบเลือกสำหรับวัยรุ่น และ
เป็นเลือกสำหรับสวมใส่ในฤดูหนาว จึงต้องวางเจาะจงในเรื่องของการใช้สี
สรร ลงไปบนแบบสเก็คซ์ จนเป็นที่พอใจ

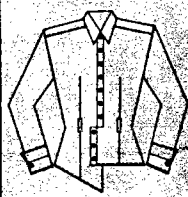
2. เลือกวัสดุที่จะมาใช้ คือ ฉาแต่ละวัสดุแตกต่างกัน ๆ เช่น กระเบื้อง
เซมิซัค หมวก ฉาพื้นค่อ การเลือกฉาที่จะนำมาใช้ก็ดูจากคุณสมบัติเฉพาะตัวของ
มัน ดี เนื้อฉา ลวดลายกลมแบบที่กำหนดไว้จะใช้ ฉายึด เป็นหลัก เพราะคุณภาพ
เหมาะสม คือฉายึดเนื้อหนาจะสามารถให้ความอบอุ่นได้ เนื่องจากอุณหภูมิหนาวในบาน
เรานั้น อากาศจะไม่หนาวจัด และฉายึดยังสวมใส่สบายไม่ก่อระคายเคืองรังในการ
สวมใส่ ชักภายในห้องไว้ก็ใส่ได้สบาย ฉาทุกชนิดก็มี ลักษณะเช่นเดียวกัน

3. นำแบบกับวันดูไปทำสำเร็จโดยให้องค์ผู้นำงาน เพื่อเข้าน
ตอนในการสร้างแบบและผลิตจริง

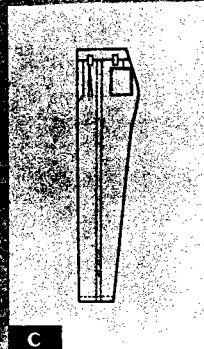
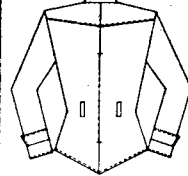
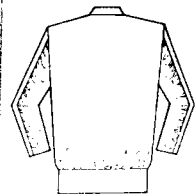
ดังนั้น ผลิตภัณฑ์เดี่ยวสำคัญจึงอยู่ที่ใครจึงมีดังนี้

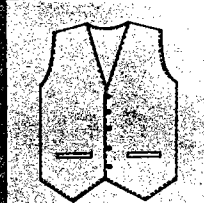
A A

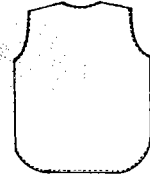
B B

C

D D

PLAN					
Front	Front	Back	Side	Side	Side
Back	Back	Side	Side	Side	Side
C	C	C	C	C	C
Front	Front	Back	Side	Side	Side

PRINK

PRINK

เนื่องจากการพิจารณาถึงการใช้วัสดุอุปกรณ์นั้นไม่ยุ่งยากเท่าใด จึงขอ
เน้นเรื่องของการบวนการทำงาน โดยเฉพาะในส่วนที่ออกแบบเพื่อที่จะนำเสนอและ
เสริมสร้างความสนใจให้เกิดขึ้น คือ การโฆษณา

กระบวนการ

1. สร้างสรรค์ผลงานการออกแบบสื่อประชาสัมพันธ์ที่
กำหนดไว้
2. เลือกหาแนวทางที่จะมาสมมติสื่อที่ออกแบบไว้ โดยจะต้อง
คำนึงถึงความเหมาะสม เช่น รูปทรง หน้าตา และสไตล์ของนางแบบ
3. หาสถานที่ หรือ สถานที่ที่จะทำการถ่ายแบบไว้ ในครั้งนี้ได้เลือกไว้
แล้วคือ บริเวณหาดบางแสน และสถานที่บางปู เพราะสื่อที่ได้ออกไปจะต้องใช้สถานที่
ที่มีบรรยากาศที่ดูแล้วอบอุ่น คอนเซ็ปต์สงบเงียบ เหมาะกับแฟชั่นฤดูหนาว แล้วจึงเก็บ
ภาพตามต้องการ
4. เนื่องจากการทำโฆษณาเรื่องแฟชั่น ต้องใช้รูปแฟชั่นมาลงตาม
นิตยสาร นั้นจะสามารถดึงดูดความสนใจได้ดี และเป็นวิธีที่ชักร้อยอย่างแพร่หลายทั้ง
นั้น จึงต้องใช้วิธีการอวดขยายภาพให้น่าสนใจ แล้วนำมาจัดเป็นรูปแบบที่จะลง เป็น
ตัวอย่างในนิตยสาร หรือแผ่นพับโฆษณา ดังรูป

หน้าจั่ว... พริ้งค์

ผลและสรุป

การออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปในปัจจุบันไม่ใช่เรื่องยาก แต่จะได้จากการศึกษาถึงวิธีการโดยทั่วไป นั้นย่อมไม่เพียงพอ หากแต่เราต้องอาศัยประสบการณ์ การเรียนรู้ การใคร่รู้ และทดลองออกแบบจริง จึงจะช่วยให้เริ่มการเป็นนักออกแบบได้ สิ่งที่จะต้องนึกต่อไปอีกก็คือ ความคิดสร้างสรรค์ สามารถหาจุดยืนความเป็นตัวของตัวเองได้จึงจะประสบความสำเร็จ

ในการทำศิลปนิพนธ์เรื่องนี้ ผู้เขียนจึงได้ออกไปค้นหาข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจริงๆ คือการไปขอความรู้ เรื่องการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปจากผู้ประกอบอาชีพทางงานนี้ แต่ก็ได้มาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เป็นเพราะว่าธุรกิจของแฟชั่นเสื้อผ้าในท้องตลาด มีการแข่งขันกันอย่างมาก จึงไม่เป็นการดีที่ใครจะเสี่ยงให้ข้อมูลที่ เป็นความลับของบริษัท ได้ถูกนำมาตีแผ่ให้คู่แข่งรู้

เมื่อการรวบรวมข้อมูลทางด้านการตลาดดังกล่าวไม่พอเพียง จึงต้องเปลี่ยนมาเป็นวิธีการ เก็บข้อมูลเอาจากการสำรวจสินค้าในท้องตลาด และจากการเคลื่อนไหวของแฟชั่นที่ตามนิตยสารต่าง ๆ จึงทำให้ทราบถึงปัญหาบางอย่างของการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป มีดังนี้

ปัญหาที่เกิดขึ้น

1. ด้านตลาด ตลาดเสื้อผ้าสำเร็จรูปนั้นแบ่งเป็น ระดับสูง ระดับกลาง และระดับคุณภาพต่ำ แต่สินค้าทุกระดับมักจะเกิดการแข่งขันกันอยู่เสมอ เช่น เสื้อผ้าชั้นสูงได้ออกแบบสินค้าออกมาชนิดหนึ่งได้รับความนิยมมาก สมมติว่าเป็นเสื้อยีนส์มีก้นทำด้วยวัสดุแปลก ๆ สินค้าในระดับปานกลางก็จะออกแบบตามมาแต่มีราคาถูกกว่า และผู้ออกแบบสินค้าคุณภาพต่ำก็ไม่ยอมแพ้ในด้านการออกแบบที่ลอกเลียนได้เหมือน เช่นกันแต่ใช้วัสดุที่คุณภาพต่ำทดแทน

2. ในด้านประโยชน์ใช้สอย เสื้อผ้าส่วนใหญ่ที่ขาย มักจะมีลักษณะแปลก มีความเกินพอดีอยู่มาก ดังนั้นแบบที่ขายจึงมักจะเปลี่ยนแปลงเร็ว เพราะเริ่มเสื่อมความนิยม คนส่วนใหญ่มักต้องการ เสื้อผ้าที่ดูดีแต่สามารถใส่ได้อย่างสะดวกสบาย

และใช้โอกาสนี้กับรายการที่ซื้อ การออกแบบจึงคงคำนึงถึงความคงในคุณค่า

3. คำนวณวัสดุ วัสดุที่เหมาะสมนั้นมักจะคงเลือกสรรกันอย่างดี ของพิจารณาในค่ารายละเอียดที่เกี่ยว จะเห็นว่าเสื่อผ้าสำเร็จรูปที่เกิดปัญหาจะประสบปัญหาในคำนวณวัสดุเป็นส่วนใหญ่ เช่น สวมใส่ไม่สบายตัว เนื้อระบายอากาศไม่ได้ ถ้าเป็นผ้าที่ไม่มีความยืดหยุ่นใดบ้าง ก็จะทำให้เกิดปัญหาเรื่อง คงทำให้ใช้ วัสดุ หลาย ๆ วัสดุ จึงเป็นการสิ้นเปลืองเกินไป

4. การออกแบบ นักออกแบบมักจะขาดความเป็นตัวของตัวเอง อยู่มาก สินค้าจึงอยู่ในความนิยมได้ไม่นาน เพราะความแฟชั่นกันจนเกินไป ควรจะออกแบบให้สามารถดัดแปลงใช้ได้นาน ๆ เช่น การทำเป็นแบบที่เรียบง่ายบาง

5. การผลิต เนื่องจากการขาดความสามารถและประสบการณ์ ในบางครั้งอาจทำให้ไม่สามารถควบคุมในส่วนของการผลิตปลีกย่อยของงาน ดังนั้นแบบที่ใดจึงอาจไม่ถูกใจดังที่คาดไว้ จะเห็นได้ว่า เรื่องนี้เป็น เรื่องที่โรงงานผลิตเสื่อผ้าจะทราบถึงปัญหาดี จึงมีการออกแบบและทดลองดัดกันหลายครั้ง ปรับปรุงแบบจนใช้ได้

สรุปผลที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบถึง ข้อมูลที่เป็นส่วนเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการออกแบบเสื่อผ้าสำเร็จรูป
2. เพิ่มพูนประสบการณ์จากการที่ได้ทดลองและลงมือออกแบบเอง
3. ผลงานที่ได้สนองตอบความต้องการของผู้ออกแบบ
4. ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะเป็นตัวอย่างในการออกแบบครั้งต่อไปได้

สรุปข้อเสนอแนะ

เนื่องจากผู้ออกแบบขาดความรู้และประสบการณ์โดยตรง จึงต้องอาศัย การสอบถามและตั้งคำถามจากผู้ประกอบอาชีพด้านนี้โดยเฉพาะ จากดีไซด์เนอร์ เสื่อผ้าสำเร็จรูป แต่ก็ยังทำให้เกิดปัญหาลงมือ อาจจะเนื่องเพราะขาดประสบการณ์ และความชำนาญอยู่มาก จึงขอสรุปข้อเสนอแนะซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากปัญหาที่เกิดขึ้น และเป็นแนวทางที่จะแก้ไขปรับปรุงได้ ดังนี้

1. การออกแบบ ถ้าขาดความรู้ ความชำนาญ ในเรื่องการสร้างแบบ แล้วบางครั้งจะทำให้ปฏิบัติขึ้นเป็นงานจริงไม่ได้ เช่น เสื้อผ้าที่ออกแบบไว้ แต่ไม่สามารถสวมใส่ได้ในชีวิตจริง
2. ความหลากหลายที่เกิดขึ้นในตลาด อาจทำให้ไม่สามารถนำไปใช้ เป็นแนวทางที่แน่นอนได้ จากการสำรวจ
3. ถ้าหากขาดความรอบรอบในการพิจารณาวัสดุที่จะนำมาใช้ประโยชน์ แล้ว จะเกิดปัญหา เช่น การเลือกซื้อผ้า ถ้ากะปริมาณไม่ตรงตามแบบแล้ว จะทำให้แบบที่นั้นผิดเพี้ยนคลาดเคลื่อนไป
4. งานด้านการถ่ายแบบ หากถ่ายนอกสถานที่แล้ว จะเกิดปัญหายุ่งยาก มากกว่าการถ่ายในสตูดิโอ ปัญหาที่เกิดขึ้นก็มี เรื่องอากาศ ทัศนียภาพจะไม่ดี ถ้าเกิด มีฝนตกขึ้นมากกระหน่ำกัน แดดแรงไปบ้าง จะทำให้เสียเวลาคอย ถ้าจะถ่ายนอกสถานที่จริง ๆ ควรจะมีเวลายาวมาก ๆ และต้องเลือกที่มีผู้คนไม่พลุกพล่าน เพื่อลดความยุ่งยากดังกล่าว

บรรณานุกรม

อัจฉรา วรรณสิทธิ์ (2527) การออกแบบได้อินาเครื่องแต่งกายสตรี

โรงพิมพ์สามเสนเจริญพาณิชย์ กรุงเทพฯ

พิมพ์ (2529) ภาพฝันของแผ่นดิน เปรี้ยว (96)

COYCOY (2529) คือความเคลื่อนไหว เปรี้ยว (95)

พลา (2530) คือความเคลื่อนไหว เปรี้ยว (115)

พลา (2529) สัมภาษณ์พิเศษ เปรี้ยว (105)

—————คุณสมบัติทั่วไปของเส้นใย กองอุตสาหกรรมสิ่งทอ

————— ความรู้เกี่ยวกับวัตถุดิบ ฝ่ายสินค้า